

แกงพว

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวปล่อยชายรูด้วยออกมา
กองนอกกางเกงสแล็กส์สีดำเนื้อดีค่อยๆ เดินทอดน่องไปตามทางเดินใน
โรงพยาบาลอย่างสบายอารมณ์ บนท่อนแขนข้างซ้ายมีเสื้อสูทสีเดียวกับ
กางเกงพาดเอาไว้ลวกๆ บ่งบอกถึงนิสัยไร้ระเบียบและไม่ยึดถือกฎเกณฑ์
ใดๆ ของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี เท่านั้นในร่องทำหนังสือดำนั้นพับชะงักไป
นิดหนึ่ง ก่อนจะเดินผ่านกระจกติดผนังบานโตที่อยู่ทางซ้ายมือ เขาหันกลับ
ไปสำรวจตนเองครู่หนึ่งแล้วเสยเรือนผมดำกลับก่อนข้างยุงไม่เป็นทรง
เหมือนเพิ่งตื่นนอนให้เข้าที่เข้าทางอย่างลวกๆ ริมฝีปากหยักลึกสีสดล้อม
กรอบด้วยไรหนวดสีเขียวอ่อนจางโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มขบขันเมื่อเห็นสภาพ
ที่ดูมอมแมม ‘สมบทยา’ อย่างที่อยากให้เป็น

“แกจะต้องไม่พลาดเด็ดขาด หัวหย่งเต๋อ...”

ชายหนุ่มพิมพ์คำสั่งอยู่ในลำคอ นัยน์ตาคมกริบได้ปีกคิ้วเข้ม
วูบไหวขณะมองเงาสะท้อนของผู้ชายในกระจกเบื้องหน้าซึ่งเขารู้สึกว่าไม่ใช่
ตนเองในแบบที่เคยรู้จักเขาเสียเลย จริงอยู่ว่าใบหน้าเขาจัดที่เคยอิมเต็ม

ยังคงโดดเด่นชวนมองด้วยเครื่องหน้าสมบุรณ์แบบเช่นเคย ทั้งจุมูกโด่งคม เป็นเส้นตรงรับกับโหนกแก้มและแนวกรามได้รูปราวสลักเสลาซึ่งได้รับมาจากบิดา ประกอบกับเรียวปากหยักโค้งสีแดงปลั่งสวยเกินชายถอดแบบมาจากมารดา ทว่าแววตาของเทพบุตรหน้าหวานที่มองตอกลับมานั้นหนาววับไปด้วยเปลวเพลิงสีนวลอย่างที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่ามันสถิตอยู่ในกายตั้งแต่เมื่อใด เขารู้แต่เพียงว่า...เปลวไฟนี้จะไม่มีวันดับหากไม่ได้ชำระแค้นให้สาสม!

“พี่มาช้าไปครึ่งชั่วโมง”

เสียงหัวต๋องดังขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับร่างที่สูงเทียมกันก้าวเข้ามาประชิดทางด้านหลัง หย่งเต๋อหันหน้ากลับมาหาเจ้าของเสียงแล้วตีหน้าซื่อ

“โทษทีอากุ้ย ฉันข้อมผมนานไปหน่อย” ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นโดยอัติโนมัติเมื่ออีกฝ่ายเอื้อมมือมาติดกระดุมคอเสื้อให้อย่างคุ้นชิน

“ไปปาน” เงินก๊วยเน้นเสียงหนัก นัยน์ตาวาวเรียวขึ้นเดี๋ยวนิ่งสนิทพอลงกับใบหน้าที่เรียบเฉยจนดูติดใจจะเย็นชาอยู่สักหน่อย เรียวคิ้วเข้มผาดเฉียดขมวดเข้าหากันนิดๆ อย่างที่เจ้าตัวชอบทำเป็นประจำ “ตอนนี้ผมชื่อไปปานเรียกเอาไว้ให้ชินด้วย จะได้ไม่หลุดต่อหน้าคนอื่น”

“รู้แล้วนะ” หย่งเต๋อยิ้มขึ้น ขณะไล่สายตามองซึ้งุ่นน้องที่แต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ผมเส้นเล็กที่ตัดสั้นเรียบร้อยนั้นเซตจนเรียบกริบพอๆ กับเสื้อเชิ้ตและชุดสูทสีดำเนื้อดีที่เจ้าตัวสวมใส่อยู่

เขาคาดไม่ถึงจริงๆ ว่าไอ้หนุ่มน้อยช่างจ้อเมื่อเจ็ดปีก่อนจะกลายเป็นผู้ชายมาดขรึมที่พูดน้อยต่อ่ยหนักแถมเจ้าระเบียบแบบนั้นไปได้ ไม่เคยคิดเลยด้วยซ้ำว่าความสูญเสีย ‘ในครั้งนั้น’ จะทิ้งรอยแผลบาดลึกเอาไว้ในหัวใจของเงินก๊วยถึงเพียงนี้...บาดแผลที่ลบเลือนทิ้งรอยยิ้มและความอ่อนโยนไปจากใบหน้าหล่อเหลาของหนุ่มน้อยวัยสิบแปดปี จนเหลือเพียงความหม่นเศร้าและเฉยชาริมเกินวัย

หย่งเต๋อเคยคิดว่าความเจ็บปวดที่เงินก๊วยเผชิญคงจะค่อยๆ จางหายไปตามกาลเวลาที่ผันผ่าน แต่กลับกลายเป็นว่ายิ่งนานวัน แม่พิมพ์แห่งความ

ทุกข์ที่เกาะกินลึกเข้าไปถึงจิตวิญญาณได้หล่อหลอมให้เขากลายเป็นคน
ในแบบที่เป็นอยู่นี้...เลือดเย็นและสูญเสียศรัทธาในความรักไปโดยปริยาย

“ไม่ได้เห็นพี่ยอมผมด่ามานานแล้ว ดูดีเหมือนกันนี่” เฉินก๊วยตั้ง
เนกไทสีเงินที่หย่งเต๋อขยำเอาไว้ในกระเป๋าทางเกงออกมาสะบัด แล้วตัวด
พันรอบคอของอีกฝ่ายก่อนจะขยับปลายนิ้วเรียวยาวผูกอย่างคล่องแคล่ว

เท่าที่จำได้...หวังหย่งเต๋อที่เขา รู้จักมักจะมีเปลี่ยนทรงผมและสีผมของ
มันอยู่ตลอดเวลาจนเขาแทบจำไม่ได้ เฉลอๆ เกิดนึกเมื่อขึ้นมา พ่อคุณก็ลุก
ขึ้นมาโกนศีรษะเอาดี้อๆ แถมยังดูดีเหลือเชื่อเพราะมีทรงศีรษะทวยสวย
ได้รูป ที่น่าหมั่นไส้คือหย่งเต๋อรู้ว่ารูปโฉมของตนชวนมองเพียงใด และ
ไม่เคยรอช้าที่จะอวดอ้างสรรพคุณข้อนี้เสียด้วย

“ฉันดูดีตลอดอยู่แล้วโว้ย” หย่งเต๋อยกไหล่ ปล່อยให้เฉินก๊วยรูด
เนกไทให้เข้าที่ “แล้ว...ไอ้แก่นั้นมันพื้นหรือยัง หรือว่ามองเพ่งลงนรกไปแล้ว”

“ยังไม่ตาย ตอนนั้นพื้นซีดอันตรายแล้ว นอนอยู่ในห้องไอซียู ได้ยิน
ว่าถ้าคืนนี้ไม่มีอาการแทรกซ้อนอะไร พรุ่งนี้คงจะย้ายขึ้นไปห้องพิเศษบน
ชั้นลิบลิ” เฉินก๊วยนิ่งไปชั่วอึดใจ นัยน์ตาเล็กเรียวจ้องใบหน้าคมคายที่ดู
อิดโรยจากการอดนอนเบื้องหน้าหนึ่งราวกับจะค้นหาคำตอบ “พี่แน่ใจนะว่า
อยากทำแบบนี้จริงๆ”

“แน่ยิ่งกว่าแน่” เปลวเพลิงหลังดวงตาสีนิลลุกวามขึ้นอย่างน่าสะพรึง
“เกิดว่าฉันจะปล່อยให้คนที่ทำให้แม่ฉันต้องนอนเจ็บหนักลอยนวลไปได้
ง่ายๆ หรือไง”

หย่งเต๋อยิ้มหวานราวกับไม่มีความโกรธเคืองใดๆ สถิตอยู่ในหัวใจ
ทั้งที่แทบจะล้าระคายความแค้นที่ทะเลาะทะเล้นจนแน่นอกออกมาอยู่แล้วแท้ๆ...
ภาพฟ้าใสผู้เป็นมารดาซึ่งนอนไร้สติอยู่ในห้องไอซียูโดยมีเครื่องช่วยหายใจ
และสายน้ำเกลือห้อยระโยงระยางอยู่รอบตัวยังคงตามมาหลอกหลอน
จนไม่อาจข่มตานอนหลับได้มาเกือบอาทิตย์

“อย่าเพิ่งด่วนสรุป เรายังไม่มีหลักฐานเลยนะพี่ว่าไอ้แก่นามอยู่

เบื้องหลังการลอบวางระเบิดเมื่ออาทิตย์ก่อนจริงๆ หรือเปล่า” เสียงหัวต่ำของเงินก๊วยเบาลงนิดหนึ่งเมื่อนึกถึงสถานการณ์ที่อีกฝ่ายกำลังเผชิญอยู่ เขาเองก็โกรธแค้นไม่น้อยที่เห็นฟ้าใสที่ตนรักดูจืดจางไปเสีย ต้องมารับเคราะห์เรื่องความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลในเมืองไทยกับแก๊งฮวงหลงเช่นนี้ แต่การด่วนตัดสินใจลงมือแก้แค้นโดยใช้อารมณ์นำหน้าสมองเช่นนั้นอาจนำมาซึ่งความเสียหายใหญ่หลวงได้ และเขาจะไม่มีความยอมพลาดปลั่งจนต้องเป็นฝ่ายสูญเสียอีกเป็นอันขาด “อีกอย่างสภาพของไอ้กามต่อนี้ก็ดูไม่จิตนักรอก ฤกษ์ยิงเจาะกะโหลกแบบนั้น ถ้าไม่พิการก็เลี้ยงไม่โต รอดมาได้ก็ถือว่าปาฏิหาริย์มากแล้ว”

เมื่อวานนี้ข่าว ฆาตกรรม พิฆาตกรรม อติตเจ้าพ่อคนดังของภาคกลางถูกลอบสังหารนั้นเป็นข่าวครึกโครมระดับประเทศที่ผู้คนต่างก็ให้ความสนใจ เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าเขาเคยพัวพันกับคดีค้ายาเสพติดในแถบสามเหลี่ยมทองคำที่มีคนใหญ่คนโตในแวดวงการเมืองรวมไปถึงคนมีสีทั้งหลายร่วมมึ่เกี่ยวข้องด้วย ทางตำรวจเชื่อว่าปมการลอบสังหารนั้นเกิดจากความขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์ทับซ้อนกับกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลหลายกลุ่มที่เจ้าตัวตั้งป้อมเป็นศัตรูด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แก๊งฮวงหลง มาเพียข้ามชาติที่ถือเป็นศัตรูตัวฉกาจและมักจะปะทะกันอยู่เนืองๆ มีข่าวลือด้วยว่าเหตุระเบิดที่ห้างโกลเด้นมอลล์ ธุรกิจหน้าฉากของแก๊งฮวงหลงเมื่ออาทิตย์ก่อนจนมีผู้ได้รับบาดเจ็บจำนวนมากเป็นฝีมือของเจ้าพ่อคนดังคนนี้ ตำรวจจึงคาดเดาว่านี่อาจจะเป็นหนึ่งในประเด็นที่ทำให้เขาถูกลอบยิงจนอาการสาหัสด้วยก็เป็นได้

“ไอ้คนยิงมันไม่มีฝีมือ ถ้าเป็นฉันล่ะก็ มันได้ส่องโหลตตายโหงไปตั้งแต่เมื่อวาน ไม่อยู่รอดนอนเป็นผักแบบนี้หรอก” หยงเต๋อเหยียดปากออกเป็นรอยยิ้มหยัน “แกอยากจะทำหลักฐานปัญญาอ่อนอะไรก็ทำไปเถอะ อาก๊วย แต่สำหรับฉัน การที่ไอ้กามตั้งตัวเป็นศัตรูกับฮวงหลงอย่างออกนอกหน้ามาตลอด ก็ถือว่ามีเหตุผลเพียงพอที่ฉันจะเป่าบาลมันแล้ว และฉันจะไม่ยอมให้แกมาขวางฉันเป็นอันขาด!”

“ก็เพราะพี่ใจร้อนแบบนี้ล่ะ บอสกับพ่อถึงกำชับให้ผมต้องคอยดูพี่ให้ดี เดือนก่อนพี่ก็ก่อเรื่องยุ่งไปครั้งหนึ่งแล้ว กว่าจะเคลียร์ได้บอสแทบจะหักคอพี่ตาย พี่จำไม่ได้หรือไง”

เงินก๊วยถอนใจเมื่อนึกถึงสีหน้าถมึงทิ้งของแดเนี่ยล หรือหวังเสี่ยวเทียนผู้ยิ่งใหญ่แห่งแก๊งฮวงหลง แต่จะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ยังไม่ทราบพยศลูกชายคนโตไม่อยู่ แม่แท้ที่จริงแล้วสองพ่อลูกจะรักกันสุดหัวใจชนิดยอมตายแทนกันได้ แต่ด้วยเป็นคนที่มีทิวี่แรงกล้าไม่เคยยอมลงให้ใครทั้งคู่อจึงทำให้มีปากเสียงและทุ่มเถียงกันอยู่บ่อยครั้งจนดูเหมือนไม่ค่อยลงรอยกันเท่าใดนัก

“แกนี่... ขี้บ่นเหมือนพ่อไม่มีผิด”

หย่งเต๋อขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิดใจ เขาไม่ชอบที่บิดามักจะคอยกำกับชีวิตทุกอย่างก้าวรากับเขาเป็นเด็กกอมมืออยู่เสมอ ประหนึ่งว่าไม่เคยไว้ใจเขาเลย เขารู้ดีว่าบิดาตั้งมาตรฐานของการเป็นผู้สืบทอดแก๊งฮวงหลงเอาไว้สูงลิ่วเพียงใด และเขา... ก็ยังไม่เคยตีพ้อในสายตาของคนเป็นพ่อเสียที

“พี่ก็เลิกทำตัวไร้สาระเสียทีสิ ผมจะได้เลิกบ่น”

เงินก๊วยจัดปกเลื้อยของคนทีใครๆ เรียกกันว่าคุณชายน้อยแห่งตระกูลหวังให้เข้าที่ เป็นการจบบทพีธีแต่งงานที่เขาทำให้อยู่เสมอตั้งแต่สมัยไปเรียนอยู่ที่อังกฤษด้วยกันจนมักถูกเพื่อนฝูงล้อเลียนสนุกปากว่าเหมือนคู่เกย์ที่อยู่กินกันมานาน และที่ร้ายที่สุดก็คือ นอกจากคุณชายน้อยจะไม่ปฏิเสธแล้ว ยังแกล้งรับลูกหน้าตาเฉย ทำเอาสาวๆ หลายต่อหลายรายเข้าใจผิดไปว่าเงินก๊วยมีรสนิยมเมียงเบนไปเสียนี้ แถมพอเขาหันมาควงสาวสวยไม่ซ้ำหน้าเอาอย่างลูกพี่ใหญ่บ้าง ก็หาว่าเขาแสร้งทำเป็นชอบเพศตรงข้ามเพื่อปกปิดตัวตนที่แท้จริงบ้างละ เป็นไปเช็กซวลบ้างละ สุดท้ายเงินก๊วยจึงเลิกใส่ใจเสียงลอยลมไร้สาระพวกนั้นโดยสิ้นเชิง ไม่ใช่เพราะชินชา แต่เพราะเขารู้ดีว่าตนเองไม่ได้เป็นดังที่ใครๆ กล่าวหา ผู้หญิงหน้าไหนจะเข้าใจผิดคิดว่าเขานิยมชมชอบไม้ป่าเดียวกันก็ช่าง ในเมื่อทุกตารางนิ้วของหัวใจเขาอุทิศให้นางฟ้าผู้แสนอ่อนหวานมาเนิ่นนานกว่าสิบปีแล้ว แม้ว่าเธอจะไม่เคยเห็นค่า

ของมันเลยก็ตาม

“งานของเราในครั้งนี่คือ แฝงตัวเข้ามาสืบหาความจริงว่าภามอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดหรือเปล่า แล้วคอยรายงานความเคลื่อนไหวให้บอสรู้เป็นระยะๆ ไม่ใช่เด็ดหัวพวกมัน จะนั่นพีท้ามลงมือโดยผลการเด็ดขาดไม่อย่างนั้นผมจะช่วยไปด้วย”

คุณชายน้อยยกไหล่อย่างไม่ีหระต่อคำประกาศที่บ่งชัดว่าถ้าเขาจัดการงานนอกสังกะสี คงต้องรับโทษสถานหนักจากท่านหัวหน้าแก๊งฮวงหลง ผู้ยิ่งใหญ่เป็นแน่ คำถามก็คือ...เขาต้องสนใจด้วยหรือว่าจะถูกลงโทษขั้นรุนแรงเพียงใด ในเมื่อคิดจะเอาชีวิตของตนมาทิ้งในถิ่นศัตรูเพื่อล้างแค้นให้มารดาอยู่แล้ว เขาแอบได้ยีนแดนเนียบลคุยกับแพทย์เจ้าของไข้ของนายหญิงแก๊งฮวงหลงเมื่อสองสามวันก่อนว่าแม่อาการโดยรวมจะดีขึ้นมากแล้ว แต่การทำงานของสมองยังไม่ค่อยเป็นปกติเท่าใดนัก และจะต้องนอนเป็นเจ้าหญิงนิทราเช่นนี้ไปอีกนานเท่าใดก็ไม่อาจทราบได้ อาจจะมีอีกหนึ่งสัปดาห์สองเดือน สามปีหรือตลอดไปก็ล้วนเป็นไปได้ทั้งสิ้น

นั่นหมายความว่าหย่งเต๋ออาจจะไม่ได้เห็นดวงตาที่ทอดมองมายังเขาอย่างอ่อนโยน ไม่ได้เห็นรอยยิ้มอ่อนหวานที่เติมเต็มหัวใจอันอ่อนล้าให้ชุ่มฉ่ำ และ...อาจจะไม่มีมือเล็กบางที่คอยลูบศีรษะของเขาทุกครั้งที่ทิ้งตัวลงนอนหนุนตักแสนนุ่มนั้นอีกแล้ว

คิดได้เท่านั้น ความหวาดกลัวระคนเคืองแค้นก็แล่นปราดเข้าจับหัวใจ และผลักดันให้เขามายืนอยู่ ณ จุดนี้...

จุดที่เขารู้ว่าจะไม่มีวันหันหลังกลับจนกว่าจะได้ชำระแค้นให้สามม! หย่งเต๋อรู้ว่าแต่เนียบเองก็คงเจ็บปวดไม่น้อยไปกว่าเขา แต่ด้วยภาระรับผิดชอบอันใหญ่หลวงที่มีต่อแก๊งฮวงหลงคำค่ออยู่ทำให้ไม่สามารถพุ่งเข้าไปหักคอไอ้คนที่คาดว่าเป็นตัวการได้ตั้งใจคิด อีกทั้งยังมีอินเตอร์โพลองค์กรปราบปรามอาชญากรรมระดับโลกคอยจับตาดูอย่างใกล้ชิดว่าฮวงหลงจะอาละวาดจนเกินขอบเขตที่เคยตกลงกันไว้หรือไม่

บ่อยครั้งที่แก๊งฮวงหลงหรือแก๊งมังกรทองต้องทนผีนก้ากลืนรับหน้าที่ตำรวจในคราบโจรออกปะทะกับแก๊งอิทธิพลต่างๆ ตามคำสั่งของอินเตอร์โพล เพื่อแลกกับการลบล้างความผิดร้ายแรงหลายกรณีที่เคยก่อไว้ในสมัยที่หัวงเพย ผู้เป็นบิดาของแต๋เนี่ยลยังดำรงตำแหน่งหัวหน้าแก๊งอยู่แน่นอนว่าฮวงหลงยังคงอิทธิพลและความยิ่งใหญ่แทบทุกประการภายใต้การสนับสนุนของอินเตอร์โพลที่มักจะเอาหูไปนาเอาตาไปไร่กับธุรกิจในด้านมืดของแก๊งอยู่เสมอ แต่ก็ถือว่าเป็นความยิ่งใหญ่ที่มาพร้อมปลอกคอและโซ่ล่ามแน่นหนาเพื่อใช้ควบคุมอยู่เบื้องหลังไม่ต่างอะไรกับ...สุนัขรับใช้!

เงินกู้ยืมเดินนำหน้าหย่งเต๋อไปยังชั้นสามที่มีการคุ้มกันค่อนข้างเข้มงวด ลูกมังกรหนุ่มเหลือบตามองไปรอบด้านแล้วรู้สึกประหลาดใจไม่น้อยที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งในเครื่องแบบและนอกเครื่องแบบนับสิบนายยืนประจำอยู่ตามจุดต่างๆ โลงมาตั้งแต่ทางเดินด้านหน้าลิฟต์ เคาน์เตอร์ของแพทย์และพยาบาล ไปจนถึงห้องรับรองสำหรับญาติที่มาเฝ้าอาการคนไข้ แต่กลับไม่มีวีแววของเพื่อนฝูงร่วมวงการเดียวกันกับเจ้าพ่อคนดังเลยแม้แต่คนเดียว กระทั่งเหล่าลูกน้องที่น่าจะมาห้อมล้อมหน้าหลังคอยเฝ้าเจ้านายก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงา

แปลก...

“สวัสดิ์ครับ พวกเรามาจากหน่วยพิเศษของอินเตอร์โพล เมอริเออร์ ฌอง-ปอล กุสโต บอกให้มาพบคุณภัทรพลก่อนเริ่มงาน”

เงินกู้ยืมเอ่ยทักทายกลุ่มชายในชุดสูทกลุ่มใหญ่ที่นั่งหน้าเครีตอยู่ในห้องรับรองข้างๆ ห้องไอซียู ชายหนุ่มหน้าตาหล่อคมที่นั่งอยู่กลางวงสนทนา รีบขยับตัวลุกขึ้นยืน เขาดูจะสูงพอๆ กับหย่งเต๋อที่มีความสูงเกือบๆ ๑๙๐ เซนติเมตรและมีผิวสีแทนสวยชนิดที่ฝรั่งผิวขาวซีดแถบยุโรปต้องเหลียวมองด้วยความอิจฉา ดวงตาหวานฉ่ำที่อยู่ใต้แว่นดำแว่นนั้นดูทรงเสน่ห์เหลือร้าย ยิ่งเข้ากับจมูกโด่งที่ปลายงุ้มนิดๆ และเรียวกปากหยักโค้งสีเข้มดุจคันศรด้วยแล้ว ผู้ชายคนนั้นเรียกได้ว่ารูปหล่อราวกับเพิ่งหลุดออกมาจาก

นิตยสารแฟชั่นที่เดียว แม่ผมเผ้ายุ่งเหยิงและสวมเพียงเสื้อเซ็กซี่ครีมกับกางเกงสแล็กส์สีดำๆ ก็ยังดูดีเหลือเชื่อ

“ผมเอง...ภัทรพล...” เสียงหัวที่ติดจะแหบนิดๆ จากความเหนื่อยล้าและการอดนอนแทบจะกลืนหายลงไป ในลำคอทันทีที่เขากวาดตามองใบหน้าของชายหนุ่มที่ยืนยิ้มอยู่ข้างๆ เฉินก๊วย ภัทรพลเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง “มะ...ไม่จริง...ปะ...เขี่ยนเหลี่ยน^๑หวัง...”

หย่งเต๋อยิ้มหวานรับฉายาที่คุ้นหูตนเองเป็นอย่างดีมาตลอดช่วงห้าปีที่ผ่านมา ฉายาที่น้อยคนนักที่เอ่ยมันต่อหน้าเขาแล้วจะมีโอกาสเดินจากไปแบบมีลมหายใจ!

“ขอตัวเดี๋ยวนะ”

ภัทรพลหันไปบอกกลุ่มชายฉกรรจ์ที่หย่งเต๋อและเฉินก๊วยมองปราด

^๑ เขี่ยนเหลี่ยน คือการแสดงส่วนหนึ่งของอุปรากรจีนหรือที่เราเรียกว่างิ้วของเสฉวน (บางครั้งก็เรียกว่างิ้วเปลี่ยนหน้า การเปลี่ยนหน้ามี ๓ วิธี คือ ลูบหน้า เป่าหน้าและการดึงผิงหน้า การลูบหน้าคือ นักแสดงใช้สีน้ำมันทาไว้ในตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งบนใบหน้าที่กำหนดไว้ เวลาแสดงใช้มือลูบก็จะเปลี่ยนเป็นอีกสีหนึ่ง ส่วนการเป่าหน้านั้นเหมาะสำหรับเครื่องแต่งหน้าที่เป็นแบงผิง เวลาแสดงจะเอากล่องเล็กๆ ที่บรรจุแบงผิงวางไว้บนเวทีในตำแหน่งที่ผู้ชมมองไม่เห็น นักแสดงจะทำท่ารำพุดตัวลงกับพื้น แล้วถือโอกาสก้มหน้าลงใกล้กล่องที่วางซ่อนไว้ และเป่าแบงในกล่อง ให้พุ่งขึ้นมาปะหน้า หน้าของนักแสดงก็จะเปลี่ยนเป็นสีอื่นไป ส่วนการดึงหน้าากหรือเรียกอีกอย่างว่าผิงหน้าเป็นวิธีการเปลี่ยนหน้าที่ซับซ้อนที่สุดบนเวที คือเอาผิงหน้าที่ทำด้วยผ้าแพร แต่ละรูปผูกด้วยเส้นไหมเส้นหนึ่ง แล้วเอาผิงหน้าแต่ละรูปติดการปิดซ่อนลงไปบนหน้า ส่วนเส้นไหมนั้นก็ผูกติดไว้ที่เสื้อของผู้แสดงตรงที่เขาู้สึกว่าสะดวกมือและไม่เป็นที่สังเกตของผู้ชม ว่ากันว่านักแสดงสามารถเปลี่ยนหน้าได้ถึง ๓ หน้าต่อวินาทีทีเดียว ปัจจุบันการแสดงประเภทนี้ถือว่าเป็นมรดกของชาติจีนที่จะไม่แพร่พรายให้คนต่างชาติรู้เด็ดขาด แม้แต่ลูกสาวที่เกิดในตระกูลที่แสดงงิ้วเปลี่ยนหน้าก็ไม่มีโอกาสฝึกฝนเพราะถือว่าลูกสาวจะต้องแต่งงานออกเรือนไปและอาจนำความลับของการแสดงไปเผยแพร่ให้คนอื่นทราบได้

เดี๋ยวก็รู้ว่าเป็นตำราวนอกเครื่องแบบที่ถูกส่งมาอรั๊กขามาม แล้วส่งสายตาให้สองหนุ่มที่เพิ่งมาใหม่เดินตามออกมาด้านนอก เมื่อเดินมาจนถึงมุมตึกทางด้านหน้าห้องนี้ซึ่งค่อนข้างลับตาคนแล้วจึงหันกลับไปเผชิญหน้ากับผู้มาเยือนอีกครั้ง นัยน์ตาจับจ้องไปยังใบหน้าชาวoldtที่แต่งแต้มด้วยรอยยิ้มหวาน นั่นแต่ระริกรอย่างหวาดหวั่น...ใครบ้างจะไม่รู้สึกเช่นเดียวกับเขาหากได้เห็นมัจจุราชมายืนนิ่งยิ้มอยู่เบื้องหน้าเช่นนี้!

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน...” ภัทรพลกดเสียงลงต่ำพอให้ได้ยินกันสามคน “อินเตอร์โพลบอกว่าจะส่งเจ้าหน้าที่มาช่วยอรั๊กขาคณะคุณงามกับลูกสาวแล้วทำไมถึงเป็นพวกแกไปได้ ในเมื่อแกังฮวงหลง...”

“กำลังมีเรื่องกับไอ้แก่นั่นอยู่ใช่ไหมล่ะ” หย่งเต๋อต่อประโยคให้เสร็จสรรพ “ไม่เจอกันนาน ยังชอบทำหน้าที่เครียดเหมือนเดิมไม่มีผิดเลยนะรู้ไหม ทำหน้ายิ้มแบบนั้นนะแกเร็วนะพี่”

ไม่พูดเปล่า ลูกมังกรหนุ่มยังจิ้มปลายนิ้วไปที่กึ่งกลางระหว่างเรียวคิ้วที่ขมวดของภัทรพลอย่างยั่วเย้า อีกฝ่ายรีบปิดมือของเขาทิ้งราวเป็นของร้อน ดวงตาทอประกายกร้าวขึ้นมาในทันที

“นี่ไม่ใช่เวลามาล้อเล่นกันนะ พวกแกกำลังวางแผนอะไรอยู่กันแน่ล่ะไม”

“แหม น้อยใจจัง รู้จักกันมาตั้งนานไม่นำมามองกันในแง่ร้ายแบบนี้เลย ผมแค่มาทำหน้าที่ตามที่คุณอินเตอร์โพลมอบหมายให้ ประสาสุนัขรับใช้ที่ดีก็เท่านั้นเอง”

“แล้วแกมีแง่อื่นให้ฉันมองด้วยหรือไง” ภัทรพลขบกรามแน่น รอยยิ้มหวานปานเทพบุตรของคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าทำให้เขารู้สึกอ้อนกรังยิ่งนัก...ใช่ เขารู้จักหวังหย่งเต๋อมานาน...นานพอที่จะรู้ว่าคนที่ยืนยิ้มหวานปานเทพบุตรจากสวรรค์คนนั้นแท้ที่จริงแล้วคือปีศาจบัลเลียดจากนรกอเวจีจริงๆ นี่เอง

ครั้งแรกที่พบหน้ากันที่อังกฤษ สมัยที่ภัทรพลกำลังเรียนปริญญาโทด้านรัฐศาสตร์อยู่นั้น เขารู้เพียงว่าหนุ่มน้อยรูปงามที่อาศัยอยู่ที่อะพาร์ต-

เมนต์หรือช่างหอพักของเขาชื่อ ‘นะโม ทิพยศาสตร์’ เป็นนักศึกษาของออกซ์ฟอร์ดที่มีผลการเรียนค่อนข้างโดดเด่นขัดกับพฤติกรรมเสเพลอย่างเหลือเชื่อ แม้มืดจะห้ามๆ และชอบกบฏต่อระเบียบกฎเกณฑ์อยู่บ้าง แต่นิสัยดีและถือว่าเป็นคนน่าคบหาคนหนึ่ง ชายหนุ่มสนิทสนมกับเพื่อนบ้านหน้าหยกอยู่เป็นแรมปี กว่าจะรู้ซึ่งถึงตัวตนอันน่าสะพรึงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังรอยยิ้มหนุ่มนวลและแววตาขี้เล่นคู่นั้น

ใครจะไปคาดคิดว่าคนที่ดูเหมือนคุณชายผู้อ่อนต่อโลกอย่างนายนะโมจะยิงแสงหน้าคนได้อย่างไม่สะทกสะท้านสักนิด หากไม่เห็นกับตา ภัทรพลคงไม่มีวันเชื่อเป็นแน่ว่าผู้ชายเมืองหน้าจะสามารถฆ่าคนได้ทั้งรอยยิ้มแบบนั้น

“ฉันขอร้องละนะโม ไม่ว่าแกคิดจะทำอะไรก็ตาม ฉันอยากให้ล้มเลิกเสียตั้งแต่ตอนนี้ ถือว่า...เห็นแกมีตราบาปในอดีตของเราก็ได้”

“มีตราบาปในอดีตของเรายังไงนั่นหรือ ฟังสวดยหรูสมกับเป็นลูกชายของอดีตอธิบดีกรมตำรวจจริงจริง”

รอยยิ้มหยันที่ผุดพรายขึ้นบนริมฝีปากคู่สวยทำเอาภัทรพลหน้าชาวาบด้วยความละอาย...เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าระหว่างเขากับผู้ชายตรงหน้านี้จะยังหลงเหลือมิตรภาพที่ว่ามันต่อกันอีกหรือไม่ ในเมื่อเขาเป็นฝ่ายเลือกที่จะตีตัวออกหากจากเพื่อนรุ่นน้องหลังจากรู้ว่า เป็นทายาทของแก๊งฮวงหลง กลุ่มอิทธิพลมืดที่ทรงอำนาจที่สุดในแถบเอเชีย เขาเองก็รู้สึกผิดอยู่ไม่น้อยที่ต้องทำตัวเหินห่างกับเพื่อนซี้ที่เข้ากันได้แทบจะทุกอย่าง แต่ในขณะนั้น ภัทรชัย บิดาของเขาเพิ่งรับตำแหน่งอธิบดีกรมตำรวจหมาดๆ และกำลังเป็นที่จับตามองของคนทั้งประเทศ คงไม่ดีนักที่ลูกชายเพียงคนเดียวอย่างเขา จะพัวพันกับแก๊งอิทธิพลซึ่งอยู่บนถนนสายที่เป็นเส้นขนานกับบิดาของตนเอง

“คุณเป็นแคเลิเอของ^๒ของหน่วยอินเตอร์โพลที่ไทย หน้าทีของคุณคือประสานงานและอำนวยความสะดวกในภารกิจของเรา คุณไม่มีสิทธิ์ก้าวก่ายไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น ผมเชื่อว่าสำนักงานใหญ่ที่ฝรั่งเศสน่าจะ

แจ้งให้คุณทราบแล้วไม่ใช่หรือครับคุณภัทรพล”

เงินก็ทยอยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบหลังจากยืนเงยบอยู่นาน ร่างสูงก้าวออกมายืนขวางกลางระหว่างลูกมั่งกรหนุ่มกับอดีตคนคุ้นเคย นัยน์ตาวาวเรียวขึ้นด้วยจับจ้องวงหน้าคมคายของภัทรพลอย่างเย็นชา ผิดจากหนุ่มน้อยที่เขาเคยรู้จักในอดีต เด็กหนุ่มคนนั้น...เงยบขมิ้มก็จริง แต่แววดตา ยังพอฉายชัดถึงความเย็นมมนุษย์ที่มีหัวใจจิตหัวใจอยู่บ้าง ไม่ใช่กร้าวกระด้างและซัดซาราวไร้วินยญาณเช่นนี้

“พี่หย่งเต๋อ ผมว่าเราแจ้งไปทางคุณฉงง-ปอล ขอเปลี่ยนตัวผู้ประสานงานดีกว่า เพราะดูแล้วทำทางจะไว้ใจไม่ได้ คงต้องเร่งตรวจสอบด้วยว่ารับสินบนมาหรือเปล่า ถึงได้หวังไอ้กามจนออกนอกหน้าขนาดนี้”

“คนอย่างฉันไม่เคยขายศักดิ์ศรีแลกเงิน!” ภัทรพลคำรามเสียงต่ำอยู่ในลำคอ เขาพยายามข่มอารมณ์โกรธเกรี้ยวที่เริ่มพลุ่งพล่านกลับลงไปใต้ออกอย่างยากเย็น ลิเอซองมือทองของหน่วยอินเตอร์โพลประจำประเทศไทย ผู้แสนเยือกเย็นผ่อนลมหายใจยาวขณะสงบสติอารมณ์ หากไม่เพราะภารกิจในครั้งนี้ ‘สำคัญ’ สำหรับเขามาก เขาคงขอถอนตัวไปตั้งแต่เห็นหน้าไอ้สองคนนั้นแล้ว “ฉันยอมรับว่ารู้จักกับ กาม พิมพ์สุริยา และเป็นห่วงเรื่องคดีของเขามาก แต่ไม่เคยมีเรื่องสินบนสกปรกมาเกี่ยวข้องกับทั้งนั้น ที่จริงฉันก็ไม่อยากจะทำมาชวากลางเรื่องบาดหมางครั้งนี้หรอกนะ แต่ฉันมีเหตุผลส่วนตัวที่ต้อง...”

ประโยคที่เหลือกลืนหายลงไปใต้ออกทันทีที่เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สวมเครื่องแบบเต็มยศกำลังเดินตรงมาหาเขาด้วยท่าทางเหนือยอ่อนไม่ต่างจากเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่ต้องอยู่เฝ้าหน้าห้องไอซียูกันมาทั้งคืน และ

^๒ ลิเอซอง (Liaison) คือฝ่ายที่คอยประสานอำนวยความสะดวกระหว่างหน่วยงานหรือในการจัดงานประชุมใหญ่ๆ โดยมากจะเป็นคนที่มีไหวพริบปฏิภาณและมีความสามารถในการสื่อสารได้หลายภาษา ตัดสินใจและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างฉับไว

กำลังรอเจ้าหน้าที่ผลัดต่อไปมาเปลี่ยนเวร

“คุณภัทรพลครับ คุณลูกแก้วอยากจะกลับบ้านไปเก็บเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัว แต่ผมเห็นว่ามันยังไม่ปลอดภัยนักก็เลยขอมาปรึกษาคุณที่เป็นตัวแทนของอินเตอร์โพลก่อนว่าสมควรจะอนุญาตไหม”

“ผมว่าอย่าเพิ่งให้กลับไปที่บ้านจะดีกว่า มันอันตราย เดี่ยวผมจะไปอธิบายให้น้องลูกแก้วฟังเอง” ภัทรพลระบายลมหายใจยาว สองขาที่ยับก้าวเดินหนักอึ้งด้วยน้ำหนักของความกังวลระคนหวาดกลัวที่อัดแน่นอยู่ในหัวใจ ชายหนุ่มรอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเดินนำหน้าไปจนอยู่ในระยะที่ไกลเกินกว่าจะได้ยินบทสนทนา แล้วเอื้อมมือไปแตะท่อนแขนของอดีตเพื่อนรุ่นน้องด้วยกิริยาที่คล้ายจะวิงวอนอยู่ในที่ “ฉันขอร้องละนะ นะโม อย่าเพิ่งลงมืออะไรจนกว่าจะได้หลักฐานแน่ชัดเสียก่อน ถ้าถึงตอนนั้นแล้วมีหลักฐานว่าภามีส่วนในเรื่องการวางระเบิดที่ห้างไกลเด็นมอลล์จริงๆ ไม่ว่าจะทำอะไรฉันก็จะไม่ห้ามเลย”

“แหม...ท่าทาง ‘เหตุผลส่วนตัว’ ของพี่คงจะสวยไม่หยอก พี่ถึงลงทุนขอร้องผมถึงขนาดนี้”

หย่งเต๋อเบะปาก พอจะเดาถึงเหตุผลส่วนตัวที่ภัทรพลต้องยื่นมือเข้ามายุ่งได้ไม่ยาก เท่าที่รู้...ภามีลูกสาวอยู่หนึ่งคนชื่อ ไอคิกา พิมพ์สุริยา เขาไม่เคยเห็นหรือรู้ว่าแม่หุ่นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แต่เดาจากท่าทาง รื้อนร่นกระวนกระวายของเพื่อนรุ่นพี่แล้ว คงจะเป็นสาวสวยที่เจ๋งจัดน่าดูชม ถึงได้ปั้นหัวให้หนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่มีแต่ผู้หญิงพว้าเพื่อหาอย่างภัทรพลยอมกลืนน้ำลายตนเอง เอาตัวเข้าไปพัวพันกับลูกสาวของผู้มีอิทธิพลต่างๆ ที่เคยประกาศก้องว่าจะไม่คบค้าสมาคมกับคนประเภทนี้เป็นอันขาด

ร้ายไม่ใช่เล่นนะแม่คุณ...

“ลูกแก้วเป็นคนสำคัญของฉัน” ภัทรพลจ้องไปหน้าค้มคายของหย่งเต๋อเซมิ่ง “เขาเป็นเด็กดี แล้วก็ไม่รู้เรื่องราวอะไรกับความบาดหมางของพวกแกด้วย อย่าดึงเขาเข้าไปเกี่ยวเป็นอันขาด แต่ถ้าเกิดคิดจะทำร้ายเขา

ก็ขอให้รู้ไว้เลยว่าฉันจะไม่ยอมอยู่เฉยๆ แน่!”

“อู๊ย...น่ากลัวจัง” ทายาทแก๊งฮวงหลงแสรังสูตปากแล้วห่อไหล่ ทำตัว
สิ้น “ผมไม่แตะคนสำคัญของพี่หรอก ถ้าไม่มาแตะผมก่อน ใ้อ้ผมมันเป็น
คนใจบุญเสียด้วย สาวไหนเสนอ ผมต้องสนอง ทำให้สาวๆ ผิดหวังมันบาป”
“นะโม!”

ลิเอของหนุ่มหน้าเครียดขึ้นมาทันตา เขารู้ว่าพ่อเทพบุตรจำแลง
เมืองหน้าเป็นนักรักตัวฉกาจผัดกับหน้าตาทำทางใส่ชื่อมากมายนัก ผู้หญิง
คนไหนอยู่ใกล้เป็นได้ตกบ่วงลวงรักของเขาทุกรายไป ก่อนจะต้องน้ำตา
เซ็ดหัวเขาเมื่อถูกเขาสลัดทิ้งอย่างไม่ใยดีเพื่อไปหาของเล่นชิ้นใหม่ที่น่าสนใจ
กว่า นอกจากจะเป็นผู้ชายอันตรายที่ติดแบล็กลิสต์อันดับต้นๆ ในรายชื่อ
ของอาชญากรรุ่นใหม่แล้ว เขายังเป็นเคซาโนวาตัวพ่อและเป็นผู้ชายคนสุดท้าย
ในโลกที่ภักทรพลจะปล่อยให้มีโอกาสใกล้ชิดกับไคคิกอีกด้วย

“สบายใจเถอะ ผมจะไม่แตะต้องลูกศัตรูเด็ดขาด ต่อให้มาแก้ผ้า
ตรงหน้าผมก็ไม่สน!”

“ลูกแก้ว”

ภักทรพลทอดเสียงเรียกเจ้าของร่างบางที่นั่งรอเขาอยู่ในห้องรับรอง
อย่างอ่อนโยนเสียงจนหยั่งเท่าที่เดินตามหลังมาต้องลอบแบะปากด้วยความ
หมั่นไส้ หลายปีที่เคยคบหาสนิทสนมกันฉันมิตรกับหนุ่มรุ่นพี่มา ไม่เคย
ได้ยินเขาทำเสียงอ่อนเสียงหวานเช่นนี้กับผู้หญิงคนใดมาก่อน ถึงจะมีรูปร่าง
หน้าตาชวนฝันสำหรับสาวๆ แต่ภักทรพลกลับไม่เคยสนใจเรื่องเพศตรงข้าม
เท่าใดนัก วันๆ เอาแต่มุ่งมั่นเรื่องการศึกษาล่าเรียนจนเขาเคยกระเซ้าเอา
ด้วยซ้ำว่าจะถือพรหมจรรย์เป็นฤๅษีไซไฟร์หรืออย่างไรถึงได้ไม่เคยชายตา
แลสาวสวยรอบกายสักนิด ส่วนตัวเขานะหรือไอ้พรหมจรรย์ที่ว่านั่นทั้งไป
ตั้งแต่ริควงสาวรุ่นพี่ครั้งแรกเมื่ออายุสิบห้าโน่นแล้ว

“พี่ภักคะ ลูกแก้วอยากกลับบ้าน”

เสียงหวานที่ติดจะอ่อนระโหยโรยแรงอยู่นิดๆ ดังแว่วมาจากร่างน้อยที่ค่อยๆ ขยับกายขึ้นยืน หย่งต่อมองข้ามไหล่กว้างของภัทรพลไปยังเจ้าของเสียง แต่ดูเหมือนเธอจะค่อนข้างตัวเล็กจึงถูกร่างหนาหนั้นของลิเอซองหนุ่มบังจนมืดมน เขาจึงก้าวขาขยับไปด้านข้างอย่างเงิบเทียบเพื่อมองหน้าของคนที่ทำให้ฤๅษีจำศีลอย่างภัทรพลตะบะแตกให้ชัดๆ ถนัดตา ทันทีที่ที่เลียวน้ำกระจ่างใสปรากฏชัดต่อสายตา หย่งต่อก็รู้สึกราวกับว่าลมหายใจสะดุดขาดช่วงไปเสียเฉยๆ รอยยิ้มเยาะหยันที่ประดับบนริมฝีปากลึศดค่อยๆ จางหายไปโดยที่เขาเองก็ไม่ต้อง

ว้าว...นี่มันคนหรือตุ๊กตากันละเนี่ย

ถ้าอ้อมกอดน้ำลาย...ถอนคำพูดตัวเองเสียตอนนี้ยังทันไหมนะ

ผู้หญิงตรงหน้าเขา...ขาวจัด และตัวเล็กบอบบางราวตุ๊กตากะเบ็องเคลือบ เธอสูงไม่ถึงหัวไหล่เขาด้วยซ้ำ ดวงหน้าเล็กเรียวที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมดำขลับยาวจดกึ่งกลางหลังนั้นสวยจับตาจนหย่งต่อแทบลืมหายใจ แม้ดวงตากลมโตที่ประดับด้วยเพชรตายาวอนจะแดงซ้ำจากการร้องไห้และอดนอนมาแทบจะตลอดทั้งคืน แต่กลับไม่อาจลดทอนความงามของใบหน้านั้นไปได้เลย ชายหนุ่มไล่สายตาไปยังเรียวคิ้วโค้งตามธรรมชาติและจุมูกเล็กโด่งที่ติดจะระันนิดๆ จนมาหยุดอยู่ที่เรียวปากบางเฉียบสีชมพูหวานที่เขาอยากพิสูจน์ใจจะขาดว่ามันจะนำหวานชวนลิ้มลองเหมือนอย่างที่เขาเห็นหรือเปล่า...แล้ว...เธอจะหวานไปทั้งตัวไหม

ไอศิกา พิมพ์สุริยา...

“อะแฮ่ม!”

เงินก้อยแกล้งกระแอมเสียงดังเมื่อเห็นลูกพี่ใหญ่จ้องสาวน้อยตรงหน้าชนิดตาไม่กะพริบ...ก็น่าอยู่หรอก ตัวเล็กบอบบางแถมจิ้มลิ้มประภาพปากนิดจุมูกน้อยแบบนี้ เรียกว่าตรงสเปกของทายาทสรวงหลวงทุกกระเบียดนิ้วทีเดียว หวังหย่งต่ออาจจะคงสาวสวยมากหน้าหลายตา แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเขาโปรดปรานสาวร่างเล็กแบบเดียวกับมารดาของตนเองเป็นพิเศษ

ยิ่งสวยจัดแบบนี้ด้วยแล้วคงยิ่งถูกใจเข้าไปใหญ่

เอาแล้วใหม่ล่ะ...

“ไหนว่าต่อให้แก้ผ้าตรงหน้าก็ไม่สนไง นี่ขนาดยังไม่แก้ผ้าให้ทัศนาก็ยังมองชะลឹងห้อยเชียว” เฉินกู่ยกดเสียงต่ำพอให้ได้ยินกันแค่สองคน

หย่งเต๋อปรายตามองคนหน้าตายที่ขยับตัวเข้ามาขึ้นใกล้เขาแล้วทำเป็นขยับเนกไท่แก๊กือ ก่อนจะปรับสีหน้าของตนเองให้เป็นปกติ

เกลียดนักคนรู้ทัน!

“พี่ว่าอย่าเพิ่งกลับดีกว่านะจ๊ะ มันยังไม่ค่อยปลอดภัยเท่าไรหรอก ลูกแก่วอยากได้อะไรก็จัดลิสต์มาก็แล้วกัน เดี่ยวพี่จะให้ลูกน้องไปเอามาให้”

“ของบางอย่าง เอ่อ...มันเป็นของใช้ส่วนตัวของผู้หญิงค่ะพี่ภัทร คงไม่สะดวกที่จะให้ลูกน้องของพี่ภัทรไปจัดการให้ ลูกแก่วขอกลับไปที่บ้านเองจะดีกว่าค่ะ” หญิงสาวพูดเสียงเบา เธอกวาดตามองลูกน้องของภัทรพลที่นั่งกันหน้าสลอนอย่างอึดอัดใจ

ชายหนุ่มยิ้มแห้งๆ เข้าใจความนัยที่เธอพูดในทันที...นั่นสิ ของใช้ผู้หญิงจะให้ลูกน้องผู้ชายไปจัดการให้ก็คงไม่เหมาะนัก

“เอาอย่างนี้ดีไหม พี่จะให้ตำรวจหญิงไปจัดการให้ก็แล้วกัน รอให้เหตุการณ์สงบกว่านี้หน่อยดีกว่านะจ๊ะ อีกอย่างคุณลุงยังไม่ฟื้นเลย ลูกแก่วไม่ห่วงท่านหรอก”

หย่งเต๋อมองตามมือหนาของภัทรพลที่ลูบเรือนผมยาวสลวยอย่างอ่อนโยนแล้วเลิกคิ้วขยับขึ้นสูง พร้อมกับหรีตตาลงนิดๆ อันเป็นกิริยาที่เฉินกู่ยรู้ดีว่าเจ้าตัวมักทำเสมอยามรู้สึกขัดใจ

“ก็เพราะห่วงนี่ละคะถึงต้องไป...” ไอศิกาทลบตาลงมองพื้นครู่หนึ่งแล้วฝืนยิ้มเจื่อนๆ “คือ...ลูกแก่วหมายถึง...ลูกแก่วไม่รู้ว่าจะต้องเฝ้าคุณพ่อที่โรงพยาบาลอีกนานเท่าไร ก็เลยอยากจะเตรียมข้าวของให้พร้อมจะได้ไม่ต้องกังวลนะคะ”

ท่าทางอีกอย่างก็มีพิรุณของหญิงสาวสะดุดใจหย่งเต๋อกับเฉินกู่ยอยู่

ไม่น้อย ในขณะที่ภัทรพลกลับมองข้ามไปเพราะมัวแต่มองดวงหน้าใส
กระจางของเธออย่างหลงใหล

“นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะครับคุณหนู ตอนนี่เจ้านายมีศัตรูรอบด้านไป
หมด เราจะประมาทไม่ได้ ถ้าไอ้พวกที่ยิงเจ้านายมันคิดจุดคุณหนูไปขู่ขู่ยา
แก้แค้นเจ้านายขึ้นมาจะทำยังไง”

ชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่บนโซฟาไม่ห่างออกไปนั่งลุกขึ้นยืน หย่งเตอ
เพิ่งสังเกตเห็นว่าเขานั่งอยู่ในห้องนี้ด้วยในวินาทีนั้นเอง เขาเป็นชายร่างเล็ก
เจ้าของใบหน้าเล็กแหลมและดวงตาแดงก่ำที่ฉายแววเคร่งเครียดระคน
อ่อนล้า เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ก็ค่อนข้างยับย่นบ่งชี้ว่าคงนั่งเฝ้ายามมาตั้งแต่
เมื่อคืน ลูกมังกรหนุ่มอ่านจากสีหน้าและท่าทางของเขาออกในทันทีว่าเป็น
คนจาก ‘โลกมืด’ เช่นเดียวกับเขาและเงินก๊วย และดูจะเป็นนักเลงคนเดียว
ที่มาเฝ้าเจ้านายที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส

แปลก...เจ้าพ่อผู้ยิ่งใหญ่คับประเทศระดับภาม ทำไม่ถึงไม่มีลูกน้อง
คอยจัดเวรยามอารักขาความปลอดภัยแม้แต่คนเดียว เท่าที่เห็น...มีแต่
เจ้าหน้าที่ของทางทหารทั้งนั้น

“ลุงองอาจคะ พุดอะไรรายนั้น...”

“แล้วไหนจะไอ้พวกฮวงหลงอีกล่ะครับ คุณหนูคงไม่รู้หรือพวกนั้น
ร้ายแค่ไหน” เขาพุดสวนขึ้นมาโดยไม่รอให้ไอ้คิกกาพุดจบประโยค “โดยเฉพาะ
ไอ้เปี่ยนเหลี่ยนหวัง ไอ้เวลานั้นนะร้ายที่สุด”

ภัทรพลหน้าซีด เขาเหลือบตามองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนระบาย
ยิ้มขันอยู่ทางด้านหลังตนเองแล้วเสียวสันหลังวูบ...ลุงองอาจคงไม่รู้ตัวหรือ
ว่ากำลังนิทานาเกมดำทอเจ้าตัวชนิด ‘เผาชน’ เสียเวลา

“เปี่ยน...เหลี่ยนอะไรนะคะ...” ไอ้คิกกาะพริบดวงตากกลมโตปริบๆ
อย่างไม่เข้าใจ “ใครเธอคะ”

“เปี่ยนเหลี่ยนหวังครับคุณหนู ลูกชายของหัวหน้าแก๊งฮวงหลงที่มี
เรื่องใหญ่โตกับเจ้านายนี่ละ ใครๆ ก็เรียกเขาว่าเปี่ยนเหลี่ยนหวัง ไม่เคยมี

ใครรู้ว่าตัวจริงของมันมีหน้าตาแบบไหน เพราะชอบปลอมตัวอยู่ตลอดเวลา เขาเล่ากันว่าหน้าตามันอัปลักษณ์นักถึงต้องคอยปกปิดรูปโฉมเอาไว้ นิสัยใจคอก็เหี้ยมโหดผิดมนุษย์มานานมาตั้งแต่เกิด เท่าที่รู้ ไอ้หวังเสี่ยวเทียนพ่อของมันเริ่มฝึกให้มันฆ่าคนตั้งแต่อายุยังไม่ครบสิบขวบด้วยซ้ำ”

“เวอร์ฉิบ ฉันยิงคนครั้งแรกตอนยี่สิบต่างหาก” หย่งเต๋อกระซิบกับเงินก๊วย แล้วอมยิ้มกับกิตติศัพท์ที่อาจพยายามเล่าด้วยสัมผัสเสียงเหมือนละครวิทยุ ประหนึ่งเขาเป็นสัตว์ประหลาดในเทพนิยายก็ไม่ปาน “แล้วฉันก็โคตรหล่อเลยด้วย”

เงินก๊วยกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างระอาใจต่อความหลงตัวเองของลูกพี่นิสยี่ที่ชอบคิดว่าตนเองหล่อระดับมรดกโลกนี้แก้อย่างไรก็ไม่หายเสียที แถมยังเป็นมรดกโลกที่มีไว้ให้สาว ๆ ทุกคนมีสิทธิ์เซยชมเท่า ๆ กันเสียด้วย ใครได้แคชานอวาตัวพ่อคนนี้เป็นสามีคงปวดหัวพิลึกละ

“เขียนเปลี่ยนหวังเป็นภาษาจีน แปลว่าราชาเปลี่ยนหน้าจะลูกแก้ว” ภัทรพลอธิบายเมื่อเห็นเรียวคิ้วสวยขมวดเข้าหากันจนแทบจะเป็นปมด้วยความงุนงง “เขียนเปลี่ยน ก็คือจิวเปลี่ยนหน้าของจีนไงจ๊ะ ที่น้องลูกแก้วเคยไปดูกับคุณลุงกับพี่ที่จีนไง จำได้ไหม ที่เปลี่ยนหน้าเสียเร็วจนเราดูไม่ออกว่าเขาทำได้อย่างไรนั่นละ แล้วหวังก็แปลว่าราชา ที่ไปพ้องกับนามสกุลของตระกูลหวังของเขาพอดี”

ภัทรพลยิ้มเจื่อน ฉายาเขียนเปลี่ยนหวังนั้นไม่ได้เรียกขานกันเพราะหวังหย่งเต๋อปลอมตัวเก่งเพียงอย่างเดียว แต่เพราะเขาซ่อนสีหน้าของตัวเองเก่งจนไม่เคยมีใครจับโกหกเขาได้ ผู้ชายที่เก็บซ่อนความอামหิตไว้ได้รูปลักษณะของเทพบุตรผู้แสนอ่อนหวาน ก่อนจะเลิกคบหากัน เขาเคยเห็นกับตามาแล้วว่าเจ้าของฉายายังแสดกหน้าคนทั้งๆ ที่ยังยิ้มอยู่ด้วยซ้ำ แม้ว่าเหตุในครั้งนั้นจะเกิดขึ้นเพราะหย่งเต๋อต้องการความช่วยเหลืออย่างเขาจากฟังก์อันธพาลก็เถอะ

“เมื่อเดือนที่แล้วไอ้หมอนี้ก็บุกเข้าไปฆ่าแก๊งมาเพียที่มีเรื่องกับฮวงหลง

ที่ห้องกงต่ายยกแก๊ง เป็นข่าวใหญ่ทุกช่องเลยนะครับ คุณหนูจำได้หรือเปล่า”

ไอศิกามีริมฝีปากแน่น ทำไมเธอจะจำข่าวนั้นไม่ได้ ในเมื่อทั้งหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ทั้งไทยและเทศประโคมข่าวการสังหารหมู่แก๊งมาเฟียที่ห้องกงจนกระฉ่อนไปค่อนโลก แม้จะสงสัยว่าเจ้าของฉายาพิลึกเป็นผู้ลงมือ ทว่ากลับไม่มีหลักฐานใดที่จะเอาผิดเขาได้เลย ไม่มีรอยนิ้วมือของคนร้าย ไร้พยานรู้เห็น ภาพในกล้องวงจรปิดก็ถูกลบทิ้งหายไป ถ้าบอกว่าคนร้ายเป็นปีศาจล่องหนเธอก็เชื่อ...แต่ถึงจะน่ากลัวอย่างไร เธอก็ต้องกลับไปที่บ้านให้ได้อยู่ดี

“ลูกแก้วรู้ว่าลูกเป็นห่วง แต่...แต่ลูกแก้วไม่กลัวหรอกค่ะ ก็พี่ภัทรบอกว่าทางอินเทอร์เน็ตโพลส่งบอดีการ์ดมือดีมาช่วยดูแลลูกแก้วกับคุณพ่อด้วย ไม่ใช่เธอค่ะ”

“เรื่องนั้น เอ่อ...”

คำพูดของหญิงสาวทำเอาภัทรพลทำหน้าบึ้งยาก อยากจะบอกอยู่เหมือนกันนั่นละว่าอินเทอร์เน็ตโพลไม่ได้ส่งบอดีการ์ดมาอย่างที่ไอศิกาเข้าใจ แต่ส่งมัจจุราชมารูให้ต่างหาก แถมยังเป็นมัจจุราษระดับมือพระกาฬเสียด้วย กิตติศัพท์ของเขี่ยนเหลียนหวังนั้นใครๆ ก็รู้ดีทั้งนั้นว่าเป็นอย่างไร แถมอีกหนึ่งหนุ่มที่คอยติดตามอารักขาราวเงาตามตัวนั้นก็ช่วยย่อยเสียเมื่อไหร่ เป็นถึงลูกชายคนเดียวของรองหัวหน้าแก๊งไปหู่ แก๊งมาเฟียข้ามชาติที่ครอบครองพื้นที่ในยุโรปโดยเฉพาะฝรั่งเศสและอังกฤษ คงไม่ต้องสาธยายถึงความร้ายกาจและเหี้ยมโหดที่ฝังลึกอยู่ในสายเลือดให้เสียเวลา

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนน้ำท่วมปาก จะขับไล่ไล่ส่งสองคนนี้ให้กลับไปและเปลี่ยนเป็นเจ้าหน้าที่ตัวจริงมาอารักขาไอศิกา เขาก็ไม่มีอำนาจจะสั่งการ แต่จะเปิดเผยสถานะและตัวตนอันแท้จริงของสองทายาทมาเฟียก็ผิดกฎหมายของอินเทอร์เน็ตโพลที่ระบุชัดว่า ห้ามแพร่งพรายสถานะทางครอบครัวหรือชื่อจริงของเจ้าหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติภารกิจลับที่มีความเสี่ยงอันตรายสูงเช่นนี้เป็นอันขาด เพื่อป้องกันการตามล่าแก้แค้นของฝ่ายตรงข้าม และเพื่อความ

ปลอดภัยของครอบครัวและคนใกล้ชิดของเจ้าหน้าที่นายนั้นๆ ด้วย ฉะนั้นไม่ว่าทางสำนักงานใหญ่จะส่งใครมากก็ตาม เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะปรึกษาแม่แต่คำเดียว อีกประการหนึ่ง ถ้าเขาพลั้งปากแพร่งพรายให้ไอศิการู้ ย่อมหมายความว่าอาจจะเป็นคนสนิทและจงรักภักดีต่อภามเป็นที่สุดก็ต้องรู้ด้วย และนั่นอาจก่อให้เกิดการเสียเลือดเสียเนื้อกันขึ้นมาได้

งานนี้ถ้าจะโทษก็คงต้องโทษ ผมอง-ปอล กุสโต นั่นละที่ส่งสองหนุ่มมาเพื่อกู้หนี้มา ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าฮวงหลงกำลังมีเรื่องกับภามอยู่แท้ๆ ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่กันแน่ เคยได้ยินข่าวลือมาบ้างเหมือนกันว่าแก๊งฮวงหลงมีสายสัมพันธ์อันแนบแน่นกับเจ้าหน้าที่อินเตอร์โพลระดับสูงผู้หนึ่งมายาวนาน จึงทำให้ได้รับอภิสิทธิ์ต่างๆ มากมาย ซึ่งบางครั้งก็ถูกมองว่าเกินพอดี ที่หวังหย่งเต๋อและเฉินก๊วยแทรกซึมเข้ามาได้อย่างง่ายดายเช่นนี้ก็คงเพราะจ่ายเงินเบิกทางแก๊งเมอสิเออร์กุสโตคนนั้นเป็นแน่

“ถ้าเป็นเรื่องการรักษาความปลอดภัยของคุณไอศิกาก็สบายใจได้ พวกผมจะรับผิดชอบอย่างเต็มที่” เฉินก๊วยเอ่ยแทรกขึ้นมาทันควันเมื่อเห็นสีหน้ากระอักกระอ่วนของภัทรพล เขารู้ดีว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ลิเอซองหนุ่มจะต้องหาเรื่องบายเบี่ยงไม่ให้ไอศิกาทกอยู่ในความดูแลของเขากับหย่งเต๋ออย่างที่เขาควรจะเป็น และนั่นจะทำให้ภารกิจที่ได้รับมอบหมายในครั้งนี้น่าจะไม่เป็นท่า “และถ้าคุณอยากกลับบ้านล่ะก็พวกผมจะพาคุณไปเอง”

“พี่ภัทรคะ คนนี้...” ไอศิกามองชายหนุ่มแปลกหน้า เจ้าของเรือนกยสูงใหญ่ผิวดำจากคนไทยทั่วไป แล้วหันกลับไปหาภัทรพลด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

“พี่ขอโทษที่ไม่ได้แนะนำให้รู้จักกัน เอ่อ...นี่...คือบอดีการ์ดที่ทางอินเตอร์โพลส่งมาดูแลลูกแก้วกับคุณลุงจ๊ะ” ภัทรพลยิ้มเจื่อน ขณะจำใจเอ่ยแนะนำสองหนุ่ม “คนนี่ชื่อไปปาน ส่วนคนนั้น...”

“ผมชื่ออะโม” หย่งเต๋อพาร่างสูงใหญ่ของตนเองมายืนเบื้องหน้าหญิงสาว นัยน์ตาวีวับแพรวพราวรับกับรอยยิ้มหวานที่ฉาบบนเรียวกปาก

หยกโค้งสรวลได้รูป “นะโม ทิพยศาสตร์ จะมาเป็นบอดีการ์ดของคุณ”

ไอศิกายหน้าขึ้นมองคนตัวโตราวยักษ์ปักหลั่นซ่าๆ...วูบหนึ่ง เธอ
รู้สึกคล้ายกับเห็นปีกสีดำห่มินางอยู่ทางด้านหลังของผู้ชายตรงหน้า
ปีก...ของพญามัจจุราช!

๒

คุณหนูตกยาก

นี่นะหรือ...คฤหาสน์ของ งาม พิมพ์สุริยา ผู้เลี้ยงชื่อ

บอกได้คำเดียวว่าโถมฉิบ...

หย่งเต๋อลอบกวาดตามองสภาพรอบกายอย่างประหลาดใจ ชายหนุ่มไม่นึกเลยว่าระดับเจ้าพ่อพันล้านผู้ทรงอิทธิพลจะอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ที่รกร้างเหมือนขาดการดูแลมาเป็นเวลานานเช่นนี้ ทั้งตัวอาคารทรงยุโรปที่สีภายนอกกะเทาะลอกล่อนจนกระดากระต่าง ทั้งต้นไม้ต้นไม้รกรกรือไม่ได้ รับการตัดแต่งอย่างที่ควร แถมยังไม่มีแม่แต่เงาของคนรับใช้หรือลูกน้องสักคน

แปลก...

ความสงสัยของชายหนุ่มยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีกเมื่อเดินเข้ามาในห้องรับแขกที่ควรจะมีโอ้วาสมฐานะ แต่กลับพบเพียงเครื่องเรือนไม้ที่ขึ้นซึ่งคลุมผ้าสีชาวกันฝุ่นเอาไว้วางเรียงกันอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องโล่งๆ ไม่มีเครื่องประดับตกแต่งใดๆ ทั้งสิ้น จะว่าเจ้าของบ้านมีรสนิยมเรียบง่ายก็ไม่น่าใช่ เพราะผ้าม่านสีทองที่แขวนอยู่ด้านในนั้นดูหรูหรา บ่งชี้ว่าครั้งหนึ่งห้อง

รับแขกห้องนี้คงจะเคยได้รับการตกแต่งอย่างงดงามไม่น้อย

แล้วทำไมจึงมีสภาพเช่นนี้ไปได้?

หรือที่ลือกันว่า งาม พิมพ์สุริยา กำลังจะล้มละลายนั้นเป็นเรื่องจริง

“คุณไม่มีสิทธิ์มาเดินพ่นพ้านในบ้านของคนอื่นตามใจชอบแบบนี้
กรุณาไปรอด้านนอกด้วย”

น้ำเสียงห้วนที่ดังขึ้นจากเบื้องหลังเรียกรอยยิ้มขบขันให้ผุดพวย
ขึ้นบนเรียวปากหยักสวย หย่งเต๋อหันกลับไปหาเจ้าของเสียงหน้าหวานแล้ว
ฉีกยิ้มกว้าง

“เห็นจะไม่ได้หอรอครับคุณลูกแก้ว เพราะหน้าที่ผมคือดูแลารักขา
คุณอย่าง ‘ใกล้ชิด’ สถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจแบบนี้ เราควรจะระวังตัว
เป็นพิเศษไม่ใช่หรือครับ”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะน้ำเสียงหรือแววตาแปลกๆ ของเขาที่แน่ คำว่า
‘ใกล้ชิด’ ที่หลุดพ่นออกมาจากปากของชายหนุ่มถึงได้ทำให้หญิงสาวหน้า
ร้อนวบขึ้นมาเสียเฉยๆ

“ฉันว่าคุณนั่นละที่ไม่น่าไว้ใจ เทียวมาด้อมๆ มองๆ ซ้ำของของคนอื่น
แบบนี้ คิดจะขโมยอะไรหรือเปล่า” ไอศิกาทวัดตามองเจ้าของร่างสูงด้วย
สายตาวาดตระเวง เหตุการณ์ที่เผชิญในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา สอนให้
เธอรู้ว่าคนรอบกายก็ไม่ต่างอะไรจากฝูงแร้งกาที่พร้อมจะจู่โจมทั้งจิกกินซาก
แห่งความรุ่งเรืองของตระกูลพิมพ์สุริยาอย่างเหี้ยมโหดที่สุด!

“เอ...” หย่งเต๋อมองไปรอบกายแล้วหันกลับมาส่งยิ้มใส่ชื่อให้หญิงสาว
“ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ผมขโมยด้วยหรือครับคุณหนู เท่าที่ผมดู...ไม่เห็น
มีอะไรมีค่าสักชิ้น บ้านโธรมๆ แบบนี้ใจยังเมินเลยคุณ”

“คุณ!” ดวงหน้าเล็กขึ้นสีแดงจัดด้วยความโกรธ “คนไร้มารยาท
ฉันจะบอกให้พี่ภัทรเปลี่ยนตัวเจ้าหน้าที่คนอื่นมาแทนคุณ!”

“แหม หยอกนินดหยอกหน้อยแค่นี้ก็ต้องโกรธกันด้วย” ชายหนุ่ม
ยกไหล่อย่างไม่เอี้อระ “เท่าที่ผมรู้ ถึงแฟนคุณจะเป็นลิเอของ ก็ไม่ได้

หมายความว่า คุณจะได้อิทธิพิเศษจากอินเทอร์เน็ตหรือทหรอกนะครับคุณหนู ลูกแก้ว แล้วพี่ภัทรของคุณก็ไม่มีอำนาจสั่งการอะไรด้วย คนที่ส่งผมมาดูให้คุณ 'ใหญ่' กว่าเขาเยอะ"

"อย่ามาลลามปามพี่ภัทรนะ พี่ภัทรไม่ใช่แฟนฉัน เขาเป็นผู้มีพระคุณของฉันกับคุณพ่อต่างหาก ฉันไม่รู้หรือทหรอกนะว่าอินเทอร์เน็ตหรืออย่างคุณแจ้งมาจากไหน แต่ที่นี้ยังเป็นเขตบ้านของพิมพ์สุริยาอยู่ อย่าซ่าให้มันมากนัก!"

"อู๊ย...ผมกลัวจนตัวสั่นไปหมดแล้วครับคุณหนู ผมลืมไปได้ยังไงเสียว่าคุณเป็นลูกสาวของ 'อดีต' ผู้มีอิทธิพลคับประเทศ...ไม่สิ คับจักรวาล ข้าน้อยสมควรถายจริงจริง"

หยงเต๋อเสร็จกอดอกแล้วทำตัวสั่น ในใจลิงโลดที่เหยื่อให้สาวน้อยร่างเล็กตรงหน้าหลุดพูดเรื่องความสัมพันธ์ของตนกับภัทรพลออกมาได้ เธอบอกเสียงดังฟังชัดเต็มสองหูว่าไม่ได้เป็นแฟนของไอ้หมอนั้น...บิงโก!

อย่างนี้ก็หวานคอแรงล่ะ...

"นาย-นะ-โม!"

ไอศิกาโกรธจนหน้าดำหน้าแดง แทบอยากจะกระโจนเข้าไปช่วนหน้าหล่อๆ ของเขาให้ยับเสียเดี๋ยวนั้น ถ้าชายหนุ่มร่างสูงอีกคนไม่ก้าวเข้ามายืนขวางกลางเสียก่อน ใบหน้าเขาจัดตามแบบฉบับคนมีเชื้อสายจีนของเขานิ่งสนิท ทว่าแววดากลับเย็นชาเสียจนหญิงสาวต้องผงะถอยหลัง เพราะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายอันตรายบางอย่าง...กลิ่นอายแบบเดียวกับบรรดาลูกน้องของพ่อ เพียงแต่รุนแรงกว่ามาก!

"ขอโทษที่ขัดจังหวะนะครับ เมื่อครู่คุณภัทรพลโทรศัพท์มา บอกว่าอยากให้คุณลูกแก้วเก็บของใช้ส่วนตัวให้เสร็จภายในหนึ่งชั่วโมง ถ้านานกว่านั้นจะเสี่ยงตกเป็นเป้าของคนทีลอบทำร้ายคุณพ่อของคุณได้ คนล้องกับคนระวังมันต่างกันนะครับ ต่อให้คุณระวังตัวแค่ไหน ไอ้คนที่ล้องทำร้ายคุณกับคุณพ่อมันก็หาจังหวะได้อยู่ดี" น้ำเสียงของเงินกั๊ยราบเรียบไร้อารมณ์ ทว่าหนักแน่นและน่าเชื่อถือผิดกับคนที่ยื่นทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคออย่าง

จิตใจด้านหลังเขาชนิดคนละชั่ว

ไอศิกากอดประหลาดใจไม่ได้ที่อินเตอร์โพลส่งชายหนุ่มทั้งสองมาทำงานร่วมกัน คนหนึ่งสุขภาพเรียวร้อยและเป็นทางการจนเหมือนหลุดออกมาจากตำราวิชาการ ส่วนอีกคนกลับไ้มารยาทจนแทบจะเรียกได้ว่า เป็นพวกต่อต้านสังคมเสียด้วยซ้ำ

สองคนนี้เป็นคู่หูกันได้ยังไงนะ...

“ข้อนั้นฉันทราบดีค่ะ ไม่ต้องอธิบายยืดยาวก็ได้ ขอเวลานฉันสักสิบนาทีก็แล้วกัน” ไอศิกาสูดลมหายใจเข้าออกสองสามครั้งเพื่อสงบสติอารมณ์ หากเป็นเมื่อปีสองปีก่อน เธอคงตอกหน้าเขากลับอย่างเจ็บแสบที่สุด แต่ในสถานการณ์ยามนี้เธอแทบไม่มีทางเลือกใด นอกจากสงบปากสงบคำเอาไว้เพื่อ...บิดา “ถ้ายิ่งงี้คุณกรุณาตัดก่เดือนคู่หูของคุณด้วยนะคะว่าให้รักษามารยาทด้วย”

“ผมต้องขอโทษคุณลูกแก้วด้วยนะครับ ที่เจ้าหน้าที่ของเราสร้างความไม่พอใจให้คุณ ผมจะตัดเงินเดือนเขาและริบรายงานให้ผู้บังคับบัญชา รับทราบทันทีครับ วางใจได้”

“ให้มันวางใจได้จริงๆ เถอะคะ” ไอศิกาตัดตามองหน้าเงินกุ้ยด้วยสายตาขุ่นเคือง ก่อนจะสะบัดหน้าไปอีกทางอย่างพยายามข่มอารมณ์เต็มที่ดวงตากกลมโตปรายมองไปทางตัวต้นเรื่องที่ยืนอมยิ้มอยู่ด้านหลังคู่หูแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงสันนิคๆ “ช่วยบอกเพื่อนคุณด้วยนะคะว่าถ้าไม่จำเป็นก็อย่ามาพูดคุยหรือเข้าใกล้ฉันอีก จะขอบคุณมาก”

พูดจบเจ้าของร่างเล็กก็เดินกระแทกเท้าบึ่งบึ่งออกจากห้องรับแขกไปทันที ที่ให้หย่งเต๋อยืนหัวเราะคิกคักเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นช่างน่าขันเสียเต็มประดา

“ยังมีหน้ามาหัวเราะอีก พี่รู้ไหมว่าถ้าเมื่อก็ผมไม่ขวางเอาไว้ แม่เจ้าประคุณคงแปลงร่างเป็นนางแมวป่า กระโจนชนหน้าพี่ยับไปแล้ว”

เงินกุ้ยส่ายหน้าอย่างระอากใจ ในขณะที่หย่งเต๋อยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“นางแมวดำตัวเดียวที่ทำให้ฉันกับแกชนหัวลูกได้ก็มีแต่เงินเฟี้ยเฟี้ยเท่านั้นละนะ แม่ลูกคุณหนูนี้โหดไม่ได้ครึ่งหนึ่งของยายแสนนั้นหรอกไม่เห็นจะน่ากลัวตรงไหน”

เมื่อนึกถึงวีรกรรมวีรเวรที่เคยก่อร่วมกันกับลูกสาวของชายที่ขึ้นชื่อว่าอันตรายที่สุดในปารีสแล้ว เรียวปากหยักลึกก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มจางๆ... จำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่คุยกันเมื่อสองเดือนก่อน แม่ลูกแมวแสนยังซ่าเหมือนเคย ยังส่งเสียงโวยวายข้ามประเทศมาจากฝรั่งเศสว่าเมื่อ ไม่มีใครพาออกไปเกรแก่แข็งเหมือนตอนเรียนด้วยกันที่ลอนดอนเลย

แน่ละ...ใครจะกล้ากันเล่า ในเมื่อเหอจวินเจีย สามีของแม่คุณโหดนรกแตกขนาดนั้น หวงเมียวเป็นทีหนึ่ง ใครคิดเสี่ยงพายายแสนออกไปเกรก็เท่ากับเอาคอกไปพาดบนคมมีดของพยัคฆ์ฉันทาเดี่ยวซัดๆ...

“อย่าประมาท ถึงจะไม่ร้ายกาจเท่าเฟี้ยเฟี้ย แต่เธอก็เป็นลูกสาวของ กาม ทิมพ์สุรียา นะพี ต้องมีเขี้ยวเล็บอยู่บ้างนั่นละ ลูกเสือยังงี้ก็เป็นลูกเสืออยู่ดี”

เงินก๊วยถอนใจ เขาเห็นแวตาวิวับของหย่งเต๋อพยายามดวงหน้าหวานหยดของไอศิก้าแล้วสังหรณ์ใจชอบกล แน่ละว่ารูปลักษณ์ของเธอเป็นแบบที่ลูกชายหัวหน้าแก๊งฮวงหลงโปรดปรานเป็นที่สุด ยิ่งพยศใส่เขาแบบนี้ เขายิ่งชอบ และถ้าเขาชอบมากจนถึงขนาดตามอเวเจ้าหล่อนขึ้นมาเมื่อใดละก็...เป็นปัญหาใหญ่แน่

“เท่าที่ดู ฉันยังไม่เห็นลูกเสือเลยสักตัว เห็นก็แต่แม่วที่พยายามพองขนเลียนแบบเสือเท่านั้นเอง” หย่งเต๋อเหยียดยิ้มหยัน “อีกอย่าง พ่อเสือก็เขี้ยวเล็บหักหมดแล้วไม่ใช่เหรอ แกก็เห็น”

“เห็น แต่ไม่ได้หมายความว่ามันจะสิ้นพิษสงจริงๆ หรอกนะพี ระวังไว้บ้างก็ดี” เงินก๊วยกวาดตามองสภาพของบ้านทิมพ์สุรียาแล้วถอนใจอีกครา “ไอ้กามมีปัญหากการเงินอย่างที่คุณคิดจริงๆ นั่นละ แต่ดูเหมือนจะมีปัญหาอื่นพ่วงมาด้วย”

“ปัญหาอื่นที่ว่าคือเรื่องที่ถูกลูกกระจอกทรยศ หึ่งให้มันนอนรอความตายคนเดียวใช้ไหม” หย่งเต๋อเดินไปยังเคาน์เตอร์บาร์หินอ่อนที่ครั้งหนึ่งน่าจะเคยมีขวดเหล้าราคาแพงวางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด เขาปวดปลายนิ้วลงไปบนผงฝุ่นที่เกาะพื้นผิวของหินอ่อนจนหนาตะอะ “ตอนอยู่ที่โรงพยาบาล นอกจากไอ้คนที่ซื้อองอาจกับตำรวจแล้ว ฉันไม่เห็นมีคนอื่นคนอื่น ๆ เลยสักคน พอมาที่นี่ก็เห็นมีแค่ลุงคนสวนเก่าๆ เข้าบ้านอยู่คนเดียว กระทั่งคนรับใช้ก็ไม่มี มันแปลกไหมเล่า ฉันว่าไอ้กามกำลังมีปัญหาใหญ่แน่ๆ”

“พี่ดูออกแต่แรกแล้วสินะ” เฉินก๊วยพยักหน้า หย่งเต๋ออาจไม่สุขุม นุ่มลึกเท่าหวังเสี่ยวเทียนผู้เป็นบิดา แต่สิ่งหนึ่งที่เขาได้รับสืบทอดมาจากคนเป็นพ่อเต็มร้อยคืออินเนอร์ตาคมกริบดุดจุกพญาเหี้ยวสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ผ่านสายตาได้อย่างรวดเร็วและเฉียบคม “ผมก็คิดว่าไอ้กามกำลังผจญปัญหาใหญ่เกินตัว ไม่อย่างนั้นถูกลอบยิงปางตายขนาดนี้จะไม่มิลูกน้องมาคอยอารักขาเลยสักคนได้อย่างไร แถมอินเทอร์เน็ตโพลยังยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือมัน ทั้งๆ ที่คิดนี้ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ร้ายข้ามชาติเลยสักนิด”

“แกก็ได้กลิ่นตุๆ เหมือนกันใช้ไหมเล่า” หย่งเต๋อเคาะนิ้วขึ้นบนเคาน์เตอร์หินอ่อนดังก๊อกๆ คล้ายกำลังประมวลผลความคิด “ฉันว่า...ไอ้กามคงมีอะไรบางอย่างที่อินเทอร์เน็ตต้องการ และมันจะต้องมีค่าพอที่พวกมันจะยื่นมือเข้ามาสอดเสียด้วย”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น ไม่งั้นอินเทอร์เน็ตคงไม่โดดลงมาช่วยด้วยหรอก ก็รู้กันอยู่ว่าพวกนั้นมอง ‘คนจำพวกเรา’ แบบไหน ถ้าไม่มีเหตุต้องใช้งาน ไม่มีวันลดตัวลงมาพัวพันด้วยแน่”

นั่นคือความจริงอันขมขื่น ‘คนจำพวกเรา’ หรือ ‘คนในโลกมืด’ คือเป้าหมายหลักที่ทางอินเทอร์เน็ตปรารถนากำจัดให้สิ้นซาก แต่ไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้ในระยะเวลาอันสั้น จึงจำเป็นต้องใช้ยุทธการ ‘สุนัขกัดสุนัข’ คือใช้แก๊งมาเฟียทรงอิทธิพลคานอำนาจกันเอง ใครที่ยอมสวมมิกัดก็บทาง

อินเตอร์โพลจะได้ ‘อภิลิทธิ’ อาทิ ลบล้างความผิดครั้งเก่าในบัญชีหนึ่งหมา หรือต่อให้เป็นความผิดร้ายแรงในปัจจุบัน อินเตอร์โพลก็พร้อมจะเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ ตราบใดที่ยังยอมทำงานในฐานะสุนัขรับใช้ที่คอยสอดส่องดูแล ทำงานเนียนเลือดแทนพวกตนดังที่ฮวงหลงและไป๋หู่ยอมทำ

“ลุงมอง-ปอลน่าจะรู้ดี แต่ไม่บอกรายละเอียดพวกเรา”

“แค่ยอมให้พวกเราแฝงตัวเข้ามา ก็ถือว่าคุณลุงมอง-ปอลเสี่ยงมากแล้ว พี่อย่าลืมนึกว่าคุณลุงถูกใครต่อใครมองว่าได้รับเงินใต้โต๊ะจากทั้งฮวงหลงและไป๋หู่มาตลอดก็เพราะเข้าข้างพวกเรานี้ละ” เงินก๊วยนี้กิงसारมอง-ปอล กุสโต ไม่น้อย เพียงเพราะเขาประกาศตัวว่าถือหางแดเนียลกับเงินหมิงครั้งที่หย่งเต๋อและฟูดพิชญาถูกลักพาตัวไปเมื่อเจ็ดปีก่อน ทำให้ทุกคนมองว่าเขาได้ถูกแก๊งมังกรทองและพยัคฆ์เผือกซื้อตัวไปแล้ว แต่ด้วยมีผลงานดีเด่น ร่วมมือกับทั้งสองแก๊งปราบปรามแก๊งค้ายาและค้ำมนุษย์ลงได้ โดยเฉพาะการล้างบางแก๊งของอาร์มอนด์และ วลาดีมีร์ เกลโบฟ ในแถบบองลิเยอจนสิ้น ความดีความชอบจึงช่วยประคองให้เจ้าหน้าที่กุสโตอยู่รอดมาได้และกลายเป็นใหญ่เป็นโตจนทุกวันนี้ “ถ้าอยากรู้มากนักก็ลองให้เฟลอร์ไปสืบให้สิ เมื่อก่อนออกจะ ‘สนธิ์สนธิ์แนบแน่น’ กันดีไม่ใช่เธอพี่”

“หุบปากไปเลย ไอ้เวร”

หย่งเต๋อแยกเขี้ยวทันควันทำเอาเงินก๊วยต้องอึ้งมึน

เฟลอร์ กุสโต ลูกสาวคนเดียวของมอง-ปอลกับรูปหอมคือจุดต่างจุดเดียวในชีวิตของคนที่คิดว่าตนเป็นมรดกโลกอย่างเขา เพราะหลังจากเธอเซยชม ‘มรดกโลก’ จนสมใจ ก็เป็นฝ่ายทิ้งเขาประหนึ่งเป็นซากปรักหักพังเก่าๆ จากอารยธรรมยุคเฮลเลนิสติกที่ชมเพียงครั้งเดียวก็เบื่อ แล้วหันไปสนใจตีกรามบ้านช่องธรรมดาที่ไม่ได้พะยี่ห้อการันตีว่าเลอค่าจากยูเนสโกแทน แผลเป็นภาษาบ้านๆ ตามประสาเงินก๊วยก็คือ เฟลอร์หักอกหย่งเต๋อและหันไปควงหนุ่มฝรั่งเศสที่ดูดีกว่าอดีตคู่กิ๊กแทบทุกด้าน ทั้งหน้าตา

ฐานะ รวมไปถึงชาติตระกูล สิ่งเดียวที่ดีกว่าลูกพี่ของเขาก็คือ 'นิสัย' ซึ่งเงินก็อยู่ลงความเห็นอย่างเงียบๆ ในใจว่า แค่นี้ก็ซื้อเดีวก็ชนะหวังหย่งต่อขาดลอยแล้ว

ระหว่างเป็นเจ้าของมรดกโลกที่พร้อมเปิดให้ทุกคนเข้าชมไม่เลือกหน้า กับเป็นเจ้าของบ้านหลังน้อยๆ แสนสุขคนเดียวไม่ต้องแบ่งปันกับใคร ผู้หญิงจิตปกติก็ต้องเลือกอย่างหลังทั้งนั้น!

“เอาเป็นว่าผมจะลองสืบเรื่องความสัมพันธ์ของไอ้กามกับอินเทอร์เน็ต-โพลโดยเร็วที่สุดก็แล้วกัน ได้เรื่องเมื่อไหร่จะรีบรายงานที่พื้นที่ โอเคไหม”

“ยิ่งเร็วยิ่งดี ฉันไม่อยากจะยืดเยื้อ” หย่งเต๋อตัวตวัดตามองหน้าชาวจัดของคู่สนทนาแล้วกระตุกมุมปากซำขึ้นเป็นรอยยิ้มยียวน “แบบแก่กับคุณเหม่ยอิงของแกไง จะเอาอย่างไรก็ไม่เอาเสียที ง่ายไปไหนได้ไม่ยอมยิงแบบนี้มันเสียเชิงชายนะไว้อ อากู๋”

คราวนี้เป็นเงินกู้ยืมที่ต้องหน้าตั้งบ้าง ดวงตายาวรีหรือล่งนิดๆ อย่างไม่สบอารมณ์นัก หากเฟลอร์เป็นจุดต่างในประวัติเพอร์บอยของหย่งเต๋อแล้ว เหม่ยอิงคือจุดดำจุดเดียวที่ประทับอยู่ในชีวิตของเงินกู้ยืมชนิดที่ไม่มีสิ่งใดลบเลือนได้

หญิงเดี่ยวที่เขาปรารถนา แต่ไม่มีวันได้ครอบครอง...

“ผมไม่ได้งำโก ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องยิง”

“อย่างนั้นหรือ...” หย่งเต๋อลากเสียงยานคาง “แล้วที่แกส่งดอกกุหลาบขาวให้เจ้าหล่อนทุกวันมาตลอดเจ็ดปี แถมยังซื้อหมาพูเดิลให้เลี้ยง แก่เหงาที่มันหมายความว่ายังไง อย่าบอกนะว่าทำไปแค่เพราะลืมรักแรกไม่ลง”

อาจฟังเหลือเชื่อและโรแมนติกเป็นบ้าที่เงินกู้ยืมก็ใจอยู่กับผู้หญิงคนเดียวเป็นเวลายาวนานถึงเพียงนี้ แต่ลึกๆ แล้วหย่งเต๋อกลับคิดว่าเขาอาจจะยัง... รู้สึกผิดเรื่องที่เป็นต้นเหตุทำให้คนรักของเธอต้องเสียชีวิตไปในคืนนองเลือดคืนนั้นก็ไม่ได้

“มันไม่ใช่อย่างนั้นหน้าพี่”

เรียวก็อ้างหาว่าเข้มงวดขมวดเข้าหากันอย่างยุ่งยากใจ เหมยอิงไม่ใช่ เป็นเพียงรักแรกเมื่อครั้งเขาแตกเนื้อหนุ่ม แต่เธอยังเป็นรักเดียวของเขามาจนถึงทุกวันนี้

“ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นแล้วเป็นอย่างไรหนะ” หย่งเต๋อหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ “ฉันว่าจริงๆ แล้วแม่นางฟ้านางสวรรค์ของแกก็อาจจะสนใจแกอยู่บ้างนั่นละ ไม่อย่างนั้นจะยอมรับดอกไม้เหี่ยวๆ ของแกเป็นปีๆ อย่างนี้ทำไม แล้วยามาเถียงนะว่าที่หล่อนไม่พูดอะไรเพราะหล่อนเป็นใบ้ มันฟังไม่ขึ้น”

“พื่ออย่าพูดถึงคุณเหมยอิงแบบนั้นได้ไหม ผมไม่ชอบ ให้เกียรติเธอบ้าง เธออายุมากกว่าพวกเรา แถมยังเป็นน้องสาวของพี่เจี๋ยด้วย”

เงินกัวยจ้องหน้าหย่งเต๋อเซมิ่ง แต่เจ้าตัวกลับฉีกยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดีเมื่อจี้ใจดำคู่ซี้ได้สำเร็จ นอกจากเขากับเงินเพยเพยแล้ว ไม่มีใครในโลกนี้รู้หรือกว่าजूต๋ออันอันใหญ่หลวงของคนที่ชอบตีหน้าตายไว้ความรู้สึกละกัวยเงินกัวยคือหญิงสาวที่ชื่อเหอเหมยอิง ตะเซ่บู๊บ พิโรธบู๊บ

“เหม...ดีเลิศประเสริฐศรีขนาดนั้น ที่หลังก็เอาขึ้นหิ้งแล้วจูดฐูปบูชาสามเวลาหลังอาหารไปเลยก็แล้วกัน” หย่งเต๋อยกไหล่ ถึงชื่อ ‘เหอจวินเจี๋ย’ จะทำให้รู้สึกเสียวสันหลังวาบอยู่หน่อยๆ แต่ในเมื่อเจ้าตัวไม่ได้อยู่ตรงนี้ก็ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัว! “เป็นฉันหน่อยไม่ได้ ลากขึ้นเตียงปิดบัญชี่ไปตั้งนานแล้ว ไม่มานั่งคร่ำครวญร้องหงิงๆ เป็นลูกหมาไม่หย่านมอย่างแกหรอก”

“มันเรื่องของผม”

เงินกัวยซึ่งตาใส ภาพดวงหน้างดงามที่อาบไปด้วยหยาดน้ำตายังคงประทับอยู่ในหัวใจ ประทับแน่นและย่ำเตือนอยู่ทุกเมื่อเชื่อว่าความผิดพลาดของเขาในครั้งนั้นได้พรากคนสำคัญไปจากเธอตลอดกาล สิ่งที่เขาทำได้มีเพียงดูแลเธอในส่วนของเธอให้เต็มที่มากที่สุด

หากพี่ฟังยังอยู่...คงซื้อลูกพุดที่เธออยากได้มาให้

หากพี่ฟังยังอยู่...คงปลุกกุหลาบแสนงามในส่วนไว้เอาใจเธอ

หากทั้งคู่แต่งงานกัน...คงได้เปิดร้านเบเกอรี่ดังที่เคยวาดฝันไว้ และอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไปเหมือนตอนจบในเทพนิยาย... แต่เป็นเพราะความโง่เขลาของไอ้เงินก้อยคนนี่คนเดียวที่ทำให้ลายวิมานของคู่รักให้สลายวับไปในพริบตา เป็นความผิดที่ชดใช้ไปตลอดชีวิตก็ยังไม่สาสม!

“อย่าลืมนึกว่าเรื่องของแกก็คือเรื่องของฉัน ส่วน...”

“เรื่องของพี่ก็คือเรื่องของพี่ ผมห้ามยุ่ง ธรรมชาติโคตรเฮงซวยของพี่ ผมท่อกองขึ้นใจแล้ว” เงินก้อยระบายลมหายใจยาวแทบหมดปอด ถึงกับลูกพี่ที่ไร รู้สึกเหมือนใช้พลังงานชีวิตมหาศาลจนอายุขัยหดสั้นลงไปเกือบครึ่งทุกที

“รู้ใจพี่เขื้อขนาดนี้ แกนี่มันน่าจับทำเมียจริงจริง” ชายหนุ่มโถมร่างสูงใหญ่เข้ากอดเงินก้อย แล้วแกลังกตจูลงบนกระหม่อมอีกฝ่ายอย่างที่เคยหยอกกันเป็นประจำตั้งแต่สมัยเรียนอยู่อังกฤษ

“เมียพี่น่าจะมีทั่วราชอาณาจักรแล้ว เว้นผมไว้คนเออะ”

เงินก้อยพูดเนือยๆ อย่างไม่สะทกสะท้านด้วยชินชาเสียแล้ว สีหน้าของเขาเรียบเฉยจนคนข้างแกลังแทบหมดสนุกไปในพริบตา

“แกนี่มันเย็นชาฉิบ”

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ”

เสียงหวานที่ตั้งขึ้นจากด้านหลังทำให้บทสนทนาของสองหนุ่มต้องยุติลงแต่เพียงเท่านั้น หย่งเต๋อหันไปมองสาวน้อยที่ผลัดเสื้อผ้าที่สวมมาจากโรงพยาบาลเป็นชุดกระโปรงติดกันเรียบๆ สีชมพูที่มีความยาวระดับคลุมเข่าแล้วนั่งอิงไปชั่วคราว ดวงหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ ของเธอ ดูสวยหวานเสียจนเขาแทบไม่อยากจะสายตา ยิ่งรวบผมยาวเป็นหางม้าสูงด้วยเช่นกันแล้ว ยิ่งเห็นชัดว่าโครงหน้าของเธอสมบุรณ์แบบเพียงใด

“ฉัน...ฉันไม่ได้คิดจะมาขัดจังหวะพวกคุณ แต่...เอ่อ...เห็นว่าพวกเราต้องรีบกลับไปภายในหนึ่งชั่วโมง...” ไอศิกภาพุดตะกุกตะกัก ภาพผู้ชาย

ตัวโตะสองคนกอดรัดพิดเหวี่ยงกันที่เห็นตรงหน้าพาให้จินตนาการของเธอ
เลยเถิดไปไกล “พวกคุณไม่ต้องคิดมากนะคะ ฉัน...ฉันเข้าใจ...”

“เดี๋ยว มัน...ไม่ใช่อย่างนั้น...”

หย่งเต๋อเพิ่งรู้ว่าหญิงสาวกำลังคิดเลยเถิด จึงรีบคลายวงแขนจาก
คู่หูแล้วผละออกห่างทันที

“ขอบคุณที่เข้าใจครับ” คำตอบของเงินก๊วยทำเอาลูกพี่ตาเหลือก “ถ้า
คุณเก็บของเรียบร้อยแล้ว เราก็รีบไปกันเถอะครับ”

“ก่อนจะกลับไปโรงพยาบาล ฉันขอแวะไปที่หนึ่งก่อนได้ไหมคะ”
มือบางกระชับสายสะพายกระเป๋าแน่นเข้า ดวงตาฉายแววอึดอัดใจ “ฉันต้อง
ทำธุระ มัน...สำคัญมากๆ ด้วย คิดว่าน่าจะไม่เกินครึ่งชั่วโมง...”

“ได้ครับ” เงินก๊วยตอบตกลงง่ายเสียจนไอศิก้าต้องเลิกคิ้วด้วยความ
ประหลาดใจ “ก็...คุณอุตุส่าห์ ‘เข้าใจ’ พวกเรานี่ครับ ผมก็ควรจะเข้าใจคุณ
บ้าง”

ชายหนุ่มผายมือให้หญิงสาวออกเดินนำไปก่อน หย่งเต๋อรีบคว้าแขน
ลูกไล่ประจำตัวเอาไว้ทันควัน

“ไอ้เวร! แกพูดอะไรของแก! เดี่ยวยายคุณหนู่นี่ก็เข้าใจผิดหรือ!”
หย่งเต๋อคำรามเสียงต่ำเป็นภาษาจีน

เงินก๊วยเหยียดยิ้มยียวนเลียนแบบลูกพี่ “เข้าใจผิดสิตี๊ จะได้รอดปาก
เหยี่ยวปากมังกร ไม่ต้องเป็นหนึ่งในคอลเล็กชันไร้สาระของพี่ พี่บอกเอง
ไม่ใช่เธอว่าไม่ชอบอะไรยี้ดยี้ด ผมก็ช่วยตัดไฟแต่ต้นลมให้แล้วไง ไม่ดี
เธอ”

“ไอ้เงินก๊วย!”

เจ้าของชื่อตีหน้าเฉยเมยแล้วเดินตุ่มๆ นำหน้าตามไอศิก้าไป โดย
ไม่สนใจเสียงสบถที่ตั้งไล่หลังมาแม่แต่นิดเดียว

รถไฟร์วีลส์ี่ด้าเลี้ยวเข้าไปในซอยแคบๆ แล้วจอดด้านหน้ารั้วอัลลอย
ของบ้านหลังใหญ่ที่อยู่สุดซอย

“พวกคุณรออยู่ในรถก็ได้ ไม่ต้องลงไปหรอก ฉันทำธุระเดียวเดียว”
ไอศิกที่นั่งอยู่เบาะหลังเอ่ยพลางพยายามเปิดประตูรถ แต่เปิดไม่ออกเพราะ
เงินก๊วยที่รับหน้าที่สารภีไม่ยอมกดสวิทช์ปลดเซ็นทรัลล็อกให้ “ปลดล็อก
สิคะ คุณไปป่าน”

“บอกให้เจ้าของบ้านเปิดรั้วให้เราเข้าไปจอดข้างในดีกว่าคุณหนู
ในซอยแคบๆ หาที่กลับรถลำบากแบบนี้ ถ้ามีใครคิดปิดประตูตีแมววิ่งถล่ม
เราขึ้นมา เราได้ตายหมู่แน่”

หย่งเต๋อพูดโดยไม่เหลียวกลับไปมองหญิงสาวที่นั่งนวิหน้าอยู่ด้าน
หลัง ดวงตาคมกริบกวาดมองไปรอบๆ อย่างสำรวจตรวจตรา บ้านหลัง
ใหญ่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง แถมยังอยู่ในย่านคนรวยแบบนี้ คงเป็นหนึ่งใน
พวกเพื่อนรวยทรัพย์ของแม่ลูกสาวเจ้าพ่อคนนี้กระมัง แต่ดูจากลักษณะ
ที่ตั้งแล้ว มีมุมที่สโนเปอร์น่าจะลอบยิงได้หลายมุมเพราะรายล้อมด้วยตึกสูง
เสียดฟ้าหลายแห่ง แถมรั้วบ้านก็สูงไม่เกินสองเมตร ทั้งยังออกแบบมาให้
โปร่ง มองเห็นสวนด้านในอยู่รำไร บ่งชี้ว่าเจ้าของบ้านเป็นเศรษฐีธรรมดา
ไม่ใช่ ‘คนจำพวกเดียวกับเขา’ ที่ต้องระวังภัยมีคอยู่แทบตลอดเวลา

“ตายก็ตาย แต่ฉันต้องทำธุระให้เสร็จก่อน”

ไอศิกแหม่ริมฝีปากแน่น เธอไม่ชอบผู้ชายที่ชื่อนะโมคนนี้เอาเสียเลย
ตั้งแต่เจอหน้ากันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน เขาก็เอาแต่พูดจาขี้ยวนกวนประสาท
แถมยังทำท่าไฮโซโอหังอวดดีใส่เธอแทบจะตลอดเวลา แต่เมื่อหุบปากเมื่อใด
ก็จ้องเธอตาไม่กะพริบจนเธอรู้สึกอึดอัดไปหมด

“ธุระสำคัญขนาดนั้นเชียว” หย่งเต๋อสะดุดใจกับคำตอบที่ได้ยินจึงหัน
ไปสบตากับเงินก๊วยครู่หนึ่ง แล้วชี้นิ้วไปที่พวงมาลัยรถ “ได้ยินที่คุณหนูสั่ง
แล้วนี่ สนนงราชโองการหนอยไปป่าน”

สารภีพยักหน้ารับคำสั่ง แล้วกระแทกฝ่ามือบีบแตรเสียงดังสนั่น

หัวนี้ไหว

“นี่พวกคุณจะทำอะไร! หยุดเดี๋ยวนี้ละ!” ไอศิก้าร้องเสียงหลง เธอโผล่เข้าไปเกาะเกาะฝั่งคนขับอย่างร้อนรน “ฉันบอกให้หยุด ไม่ได้ยินหรือไง!”

“หน้าที่ของพวกผมคือดูแลารักขาคุณให้รอดชีวิตแบบครบสามสิบสอง ไม่ใช่สนองคำสั่งของคุณ ฉะนั้นอะไรก็ตามที่จะทำให้คุณตกอยู่ในอันตราย พวกผมคงทำตามไม่ได้หรอกครับ” หย่งเต๋อผินหน้ากลับมามองคนที่กำลังโกรธจัดจนหน้าแดงก่ำแล้วฉีกยิ้มกว้าง “ทำหน้าดี ๆ หน่อยสิคุณ เห็นไหม เจ้าของบ้านเขาเปิดประตูรั้วต้อนรับเราแล้ว”

ประตูรั้วอัลลอยค่อยๆ เคลื่อนตัวเปิดออกช้าๆ ตามแบบฉบับประตูที่ถูกติดตั้งระบบรีโมตเอาไว้ เงินก๊วยหยุดบีบแตรแล้วเหลือบมองกล้องวงจรปิดที่ติดอยู่ในมุมอับข้างประตูแล้วส่งสัญญาณให้หย่งเต๋อรู้ สองหนุ่มรีบหยิบแว่นตากันแดดขึ้นสวมปิดบังใบหน้าอย่างรวดเร็ว แม้จะติดฟิล์มดำทั้งคันจนกล้องไม่อาจบันทึกภาพด้านในได้ แต่พวกเขาก็ไม่อยากเสี่ยงโดยไม่จำเป็น

“อวดดี! ไร้มารยาท! คอยดูนะ ฉันจะฟ้องพี่ภัทร!”

“อู๊ย...ตามสบาย ผมให้ฟ้องยาวไปถึงศาลโลกได้เลยครับคุณหนู”

หย่งเต๋อลอยหน้าลอยตาพูดเลียนเสียงเล็กแหลมของไอศิก้า จนเธออยากจะร้องกรี๊ดแล้วกระโดดชนหน้าเขานัก...คนบ้าอะไรกว่นประสาทเป็นที่สุด!

“อย่าทำนะ ถ้าฟ้องได้ฉันฟ้องแน่!”

ข้อหาหมิ่นไส้!

เมื่อรถเคลื่อนเข้ามาจอดด้านในรั้วเรียบร้อยแล้ว เงินก๊วยก็ปลดเซ็นทรัลล็อก แต่ยังไม่ทันก้าวลงจากรถไอศิก้าก็ชิงเปิดประตูแล้วกระโดดแผลีวลงไปเสียก่อน

“บีบแตรเสียงดังแสบแก้วหูอะไรขนาดนั้นจะหนูลูกแก้ว ป้าตลกตกใจหมด”

หญิงสูงวัยเดินจ้ำเท้าตรงมาที่รถด้วยสีหน้าถมึงทึง แม้จะอายุมากแล้ว แต่เจ้าตัวยังคงประทีนโฉมด้วยเครื่องสำอางตามสมัยนิยมจนดูสาวกว่าอายุจริงเกือบสิบปี ประกอบกับเสื้อผ้าสีสดสีที่ขับให้ผิวพรรณเปล่งปลั่ง เหมือนคนอายุสี่สิบปลายๆ

“สวัสดิ์คะคุณพี่ไฟล์” ไอศิกิกระพุ่มมือไหว้เจ้าของบ้านอย่างนอบน้อม “ลูกแก้วต้องขอโทษด้วยนะคะที่ส่งเสียงดังรบกวน เผลอญ...ช่วงนี้สถานการณ์ไม่ค่อยดีนะคะ ก็เลย...ต้องขออนุญาตเอารถเข้ามาจอดข้างใน”

หญิงสาวพูดอีกอึก เงินก๊วยหันไปสบตากับหยงเต๋อที่เพิ่งก้าวลงมาจากรถ พวกเขาประทับใจนิดๆ ที่ไอศิกิไม่รีบโยนลูกว่าเป็นความผิดของพวกเขาตน แต่กล่าวขอโทษและยึดอกรับผิดไว้แต่เพียงผู้เดียว

“ช่างเถอะจ้ะ ป้า...เข้าใจ...” พี่โลรับไหว้แทนๆ ก่อนจะเหลือบมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ก้าวมายืนคุมเชิงอยู่ด้านหลังหญิงสาวด้วยสายตาหวาดๆ “ตอนแรกป้าก็นึกว่าหนูจะมาแก้กซี่เสียอีก ไม่นึกว่าจะยังมี เอ่อ...ป้าหมายถึงมีผู้ติดตามด้วย”

“ทางตำรวจช่วยเป็นธุระจัดหามาให้คะ” ไอศิกิตอบเสียงๆ ดวงตาคู้งามหลบลงอย่างครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ลูกแก้วว่าเราไปคุยธุระกันข้างในดีกว่าไหมคะ ตรงนี้คงไม่ค่อยสะดวกเท่าไร”

“โอ๊ย...ป้าต่างหากที่ไม่สะดวก พอตีป้ามีแขก กำลังคุยงานติดพันกันอยู่ คุยกันให้เสร็จๆ กันตรงนี้เถอะจ้ะ ไม่ต้องเข้าไปข้างในหรอก”

คำพูดของพี่โลแสดงชัดว่าไม่ต้อนรับผู้มาเยือน ไอศิกิมองไปยังโรงรถก็เห็นเพียงรถของพี่โลและลูกสาวจอดอยู่เท่านั้น ไม่มีรถของแขกคนอื่นที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด

“ถ้าคุณป้ามีแขก ลูกแก้วคงไม่กล้ารบกวนนาน”

เสียงของหญิงสาวสั้นนิดๆ ขณะเปิดกระเป๋าทือ หยิบถุงผ้ากำมะหยี่ขนาดเท่าฝ่ามือออกมาแล้วยื่นส่งให้พี่โลอย่างลังเล หากเป็นเมื่อครั้งที่บิดายังทรงอำนาจอยู่ พี่โลคงไม่กล้าพูดจาตัดรอนกับเธอซึ่งหน้า คงกุกกู่จะไป

หาเธอถึงที่ ไม่ต้องเดินทางมาทั้งที่กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากเช่นนี้

“ก็ไม่ได้รบกวนอะไรมากนักหรอกจ้ะ เเพอญหนูมาตอนที่ป่ากำลังติดธุระอยู่พอดี”

พิไลเหยียดยิ้มอย่างคนมีชัยเหนือกว่า พलगรับถุงกำมะหยี่มาเปิดออก แล้วหยิบกำไลทองคำขาวฝังเพชรเม็ดเล็กๆ เรียงซ้อนกันหกแถวขึ้นส่งกับแสงแดด พลิกไปพลิกมาคล้ายกำลังหารอยตำหนิ

ไอศิกาน้ำเสีย เธอเหลือบมองบอดีการ์ดที่ยืนอยู่ด้านหลังด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน ด้วยไม่ยากให้พวกเขารู้ว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่

“คุณป่าคะ...”

“น้ำยังงามอยู่นะ” พิไลกวักมือเรียกเด็กรับใช้ที่ยืนหลบมุมอยู่ด้านหลังให้นำซองกระดาษสีน้ำตาลขนาดเอสี่มาให้ “ปกติป่าไม่รับของที่ซื้อไปนานหลายปีแบบนี้สินทรอกนะจ๊ะ ยิ่งเป็นงานสั่งทำแบบนี้ด้วยแล้ว มันขายต่อยากเพราะไซซ์มันพอดีกับข้อมือหนูคนเดียว แต่นี่เห็นว่าที่บ้านหนูกำลังลำบาก ป่าเห็นใจก็เลยจะรับซื้อชิ้นนี้ไว้ก็แล้วกัน ชิ้นอื่นป่าไม่รับแล้วนะ”

“ลูกแก้วกราบขอพระคุณคุณป่านะคะ” ไอศิกาน้ำแดงกำ ทั้งโอรสทั้งายที่ถูกพิไลหักหน้าด้วยการพูดเรื่องส่วนตัวของเธอต่อหน้าเจ้าหน้าที่ของอินเตอร์โพล แต่ต้องพยายามข่มอารมณ์เอาไว้ “หนูคงไม่มีชิ้นอื่นมาขายแล้วละคะ แล้วชิ้นนี้ก็เป็นที่ของขวัญชิ้นเดียวที่คุณแม่สั่งร้านของคุณป่าทำให้ตอนหนูสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ถ้าหนูมีทางเลือก หนูก็คง...ไม่ขาย”

“โถ แม่คุณ” แม่น้ำเสียงจะลากยาวคล้ายเห็นใจ ทว่าดวงตากลับฉายแววดูแคลนอย่างชัดแจ้ง “ตอนสั่งทำราคามันอยู่ที่สองแสนแก้ว แต่ป่าให้ได้เต็มทีก็แสนสอง หนูไม่ว่าอะไรใช่ไหม”

“เอ๊ะ...แต่เมื่อวานที่หนูโทรศัพท์มา คุณป่าบอกว่า...”

“แสนห้า ใช่ ป่าบอกว่าให้หนูแสนห้า แต่หนูต้องเข้าใจนะจ๊ะว่าป่าคงไปขายต่อใครไม่ได้หรอก นอกจากแกะเพชรไปทำเครื่องประดับอื่นแทน ต้องเสียค่าช่าง ค่าขึ้นแบบอีกสารพัด นี่ก็ถือว่าป่าช่วยเหลือหนูเต็มที่แล้วนะ”

หย่งเต๋อรู้สึกหงุดหงิดนิดๆ เมื่อได้ยื่นอีกฝ่ายทวงบุญคุณพร้อมกดราคาไปในตัว เท่าที่เขาประเมินผ่านๆ ด้วยสายตา กำไลเพชรวงนั้นน่าจะมีสนนราคาไม่ต่ำกว่าห้าแสนบาทด้วยซ้ำไป ถึงจะวงเล็กไปสักนิดตามขนาดข้อมือบอบบางของไอติกา แต่เพชรน้ำงามมาก แสดงว่าผ่านการคัดเม็ดอัญมณีมาอย่างพิถีพิถัน อีกทั้งเจ้าของยังดูแลรักษาเป็นอย่างดี ถ้าไม่รู้เงินหนัก ก็น่าจะไปขายคนอื่นที่เต็มใจให้ราคาดีกว่านี้มากกว่า

“ลูกแก้วเข้าใจอะ” หญิงสาวแหม่มริมฝีปากแน่นจนเป็นเส้นตรง ขณะมองซองเงินที่อีกฝ่ายยื่นมาให้ตรงหน้าก่อนจะรับมันมาด้วยสีหน้าที่ปรับให้เรียบเฉย แต่ดวงตาแดงกำเหมือนน้ำตาจะหยดเสียเดี๋ยวนี้ “กราบขอบพระคุณคุณป้าอีกครั้งนะคะที่กรุณาช่วยเหลือ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ คนกันเอง ยังไงก็ขอให้คุณพ่อหนูหายไวๆ ก็แล้วกันนะจ๊ะ ค่ารักษา ค่าผ่าตัดสมัยนี้มันแพงมาก ป้าเข้าใจว่าหนูคงลำบากพอดู”

น้ำเสียงเยาะหยันและแววตาเหยียดหยามนั้นไม่อาจทำให้ไอติกาสะเทือนใจไปได้มากกว่าที่เป็นอยู่อีกแล้ว เธอรู้ว่านี่คือสังกรรมของโลก ยามยิ่งใหญ่คับฟ้า เปี่ยมอำนาจบารมี มั่งมีเงินตรา ผู้คนที่พากันนับหน้าถือตาพร้อมมอมของกำนัลให้เพราะหวังผลประโยชน์ แต่เมื่อเสื่อมอำนาจ หมดทรัพย์สิน คนเหล่านี้ก็พร้อมตีตัวจากโดยไม่เหลียวกลับมามองความหลังครั้งยังหวานชื่นเลยแม้แต่นิด

“ถ้าอย่างนั้นหนูลาเลยนะคะ คุณป้าจะได้คุยธุระกับแขกต่อ”

หญิงสาวพนมมือไหว้พริ้วเป็นครั้งสุดท้าย ดวงหน้าเล็กเรียวขีดขึ้นอย่างทะนงตนแล้วหันหลังกลับเดินไปที่รถ เคนกั๋วรีบสาวเท้ายาวๆ ตามไปเปิดประตูรถให้หญิงสาว เธอหันมามองเขาชนิดหนึ่งแล้วยิ้มเฉือนด้วยความรู้สึกหลากหลายสับสนปนเปกัน ทั้งอับอาย ทั้งเสียใจ และ...รู้สึกขอบคุณที่เขาให้เกียรติเธอต่อหน้าพริ้ว

“เคนกั๋ว” หย่งเต๋อส่งเสียงเรียกเมื่อเห็นว่าเคนกั๋วเปิดประตูรถเรียบร้อยแล้ว

แล้ว ดวงตาคมกริบมองตามแผ่นหลังของหญิงสูงวัยที่เดินวนขนาดกลับเข้าไปในบ้านแล้วเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบยากจะเดาถึงความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ “ส่งคนไปซื้อกำไลวงเมื่อก็ให้ฉันด้วย ถ้าจำไม่ผิด ร้านนี้น่าจะเป็นร้านเดียวกับที่อาหิงหิงสั่งทำของขวัญให้แม่ฉันนั่นละ”

“พี่จะซื้อไปทำไม”

เงินก๊วยขมวดคิ้ว รู้สึกสังหรณ์ใจชอบกล แต่อีกฝ่ายกลับฉีกยิ้มกว้างแล้วใช้นิ้วชี้ต้นแวนตาขึ้นให้เห็นแหวต่ายยวนอย่างชัดเจน

“เรื่องของแกก็คือเรื่องของฉัน แต่เรื่องของฉันก็เป็นเรื่องของฉัน ถ้าไม่ยากโตนตะก็ทำตามทีฉันสั่งเถอะนา!”